

บ้านเรา ดาวแพ้ง

ภัตตาคาร

ผู้ชนะ ดาวแป้

"สรุป พี่ว่าพี่คิดซื้อกาแฟได้แล้วแหละ"

คนฟังเลิกคิ้ว มีสีหน้าอยากรู้อยากเห็นเพิ่มขึ้นอีก
ในเอกสารโอนกิจการร้านอาหารที่สายฝนกับธนาธินย์ไปจัดการ
ชื่อร้านยังเป็นฝนไปรอยอยู่ ป้ายหน้าร้านเอาออกไปนานแล้ว
ลูกค้าทั่วไปที่ไม่ได้เห็นเอกสารเลยเข้าใจว่าร้านนี้ไม่มีชื่อ

"พี่คิดมาสักพักแล้ว เพี้ยช่วยปลดห่วงให้วิญญาน ก็คือช่วยปลดพันธนาการ
พี่ชอบคำว่าพันธนาการ" บอกแล้วเห็นอีกฝ่ายแค่พยักหน้าหงึกหงักๆ
เลยตามมาให้ "เพราะอะไรรู้ไหม"
แน่นอนว่าพันพรางดาวสายฝน ก่อนยิ้มกว้างเมื่อธนาธินย์ตอบมา
"เพราะมีชื่อพี่กับเพี้ยไง"

ใส่ ♥ ทุกตัวอักษร

พันธนาการเพ่

ภัสร์สา เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2567

บรรณาธิการเล่ม: อุ่มสม

พิสูจน์อักษร: นัฏฐ์, PK

ภาพปก: JAOAONBLUE (Twitter (X): jaoonblue)

ออกแบบชื่อเรื่อง: Duckywee (Twitter (X): duckywee)

ตัวอักษรบนปก: ploy_alpha, ZT_Sandee

ตัวอักษรในเล่ม: CS Prajad

จัดพิมพ์โดย: บริษัท ภัสร์สา พับลิชชิ่ง จำกัด

234/182 หมู่ 1 ต.ลำผักกูด อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12110

อีเมล: pasrasaobook@gmail.com เว็บไซต์: www.pasrasaa.com

โทรศัพท์: 0972399928

พิมพ์ที่: บริษัท ไอดี ออล ดิจิตอลพริ้นท์ จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย:

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย - จงถนนอม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9560-3

Homepage : <http://www.nain.com>

ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

ISBN 978-616-8290-16-3

ราคา 445 บาท

คำนำบรรณาธิการ

ห้วง

(๑) น. เครื่องคล้อง เช่น ห่วงประตู, ของที่เป็นวง.

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายคำนี้ไว้เช่นนั้น และนี่คือคำสำคัญใน *พันธนาคาเฟ่* ผลงานของภัทรสา ที่ว่าด้วย 'ห้วง' มากมายหลากหลาย ห้วงซึ่งทำหน้าที่เป็นเครื่องคล้องหัวใจ ชีวิต และ วิญญาณทั้งคนเป็นและคนตายให้พันผูกกันไว้อย่างแนบแน่น

หน้าที่ของ '*พันพราวดาว*' จึงเป็นการปลดห้วงให้วิญญาณในเรื่อง (และบางครั้ง บ่อยครั้ง จนถึงทุกครั้ง การปลดห้วงนั้นอาจหมายรวมไปถึงคนเป็น) บางห้วงก่อเกิดด้วยความโลภ บางห้วงเกิดจากความไม่รู้ บางห้วงมีที่มาจากความแค้น บางห้วงปลดแก้ได้ง่าย หากบางห้วงนั้น ยากแสนยากเหลือเกินที่จะปลดมันได้

คำถามว่าห้วงใดเล่าที่ปลดแก้ได้ยากสุด คำตอบคือความหมายที่สองของคำคำนี้

(๒) ก. ผูกพัน, กังวลถึง, มีใจพะวงอยู่.

พันธนาคาเฟ่... คาเฟ่อันหลอมรวมด้วยความรักและความผูกพันมากมาย ทั้งหญิงสาวผู้อาศัยร้านนี้ใช้ทำงาน กับสามศิวูใจที่เป็นมากกว่า

มิตรแท้ ทั้งชายหนุ่มเจ้าของร้านกับพ่อผู้เป็นโลกทั้งใบ ทั้งพ่อที่ไม่ยอม
ให้ลูกสาวตัวน้อยถูกคนตัวโตเอาไรด์เอาเปรียบ ทั้งชายหนุ่มที่ทนไม่ได้
หากหญิงสาวคนรักจะไม่ยอมมีชีวิตต่อไปข้างหน้า ทั้งหญิงสาวที่มีรักแต่
ไม่รู้จักวิธีการที่จะรักจนความรักนั้นหวนกลับมาทำร้ายตนเอง ฯลฯ

เพราะห่วงแห่งความรักความผูกพันนั้นปลดออกไม่ง่าย ด้วยสองมือ
หนึ่งแรง หนึ่งใจ และหนึ่งความสามารถพิเศษของเธอ พันธนาการพะจะ
พาคุณผู้อ่านร่วมติดตามเอาใจช่วยพันพรวงดาวในทุกภารกิจที่เข้ามา
เป็นบทฝึกแก่เธอ มากไปกว่านั้น ความสนุกที่สุดของการอ่านเรื่องนี้คือ
การตั้งคำถามว่าหากเป็นเรื่องของตัวเอง หากเป็นคนที่เธอห่วงและ
ผูกพัน... พันพรวงดาวจะจัดการหัวใจตัวเองและผ่านพ้นมันไปได้อย่างไร

ครั้งแรกในการเขียนแนว Slice of Life - Drama healing ของ
ภัสสรสา ที่ทุกตัวอักษรในเรื่องจะเยียวยา โอบกอด และส่องสะท้อนให้
เห็นว่า ท่ามกลางความสูญเสียอันหม่นมัว โลกนี้ยังมีแง่มุม มีแสงสว่าง
ส่องประกายกลางใจทุกชีวิตได้เสมอ

อีกครั้งที่ตัวละครหลักของภัสสรสา-เพ็ญ พันพรวงดาว จะทำให้คุณ
รัก ทั้งรักวิธีที่เธอแสดงความรักต่อคนที่เธอรัก ทั้งรักในความอ่อนโยน
เป็นมิตร เป็นความสดใสของโลกนี้ ทั้งรักในความรักและเคารพในตัวตน
หนทาง ความฝัน และความต้องการของตัวเอง

รัก... เพราะเธอควรค่าแก่การมีชื่อซึ่งมีความหมายว่า 'รัก'

แต่ทุกความรักที่สร้างโลกนี้

แต่ทุกความผูกพันที่พอดีและไม่จุดรั้งใครอีกคนไว้

อุ้มสม

ประวัตินักเขียน

ภัสรสา จบปริญญาตรีการจัดการธุรกิจ จากมหาวิทยาลัยนเรศวร ฝันอยากเป็นนักเขียนมาตั้งแต่เด็ก เริ่มหัดเขียนโดยเริ่มจากกลอนช่วงมัธยมต้น หัดเขียนเรื่องสั้นและเรื่องสั้นขนาดยาวช่วงมัธยมปลาย ทั้งการเขียนไปช่วงมหาวิทยาลัย เพราะสนุกกับกีฬาซอฟต์บอล จนได้เป็นนักกีฬามหาวิทยาลัย กลับมาเดินเส้นทางสายน้ำหมึกอีกเพราะได้อ่านหนังสือ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' เกิดแรงบันดาลใจแน่วแน่ว่าจะต้องเป็นนักเขียนให้ได้ โชคดีที่ครั้งนี้ ไม่มีสิ่งที่ไม่สนุกและมีความสุขว่าการเขียนหนังสือมาถึงความสนใจไป จึงทำตามความฝันได้สำเร็จในที่สุด

ภัสรสา มีผลงานตีพิมพ์เล่มแรกในปี ๒๕๔๗ ใช้นามปากกาว่า yayoi จนกระทั่งมาเปลี่ยนเป็นภัสรสาในปี ๒๕๕๑ มีผลงานต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน คาดว่าจะเขียนไปเรื่อยๆ トラบที่ยังมีแรงและลมหายใจ ยังสนุกและมีความสุขกับการเขียนงาน ยังมีรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากการได้พูดคุยกับนักอ่าน

รู้จักกันให้มากขึ้นที่ www.pasrasaa.com หรือทางแฟนเพจ ทวิตเตอร์ อินสตาแกรม ID : Pasrasaa ค่ะ

Trigger warning:

Discussion about bereavement

คำเตือน:

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหบบางส่วนพูดถึงประเด็นความสูญเสีย
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน ผู้อ่านที่อยู่ในภาวะโศกเศร้า
จากการสูญเสียคนที่รักควรได้รับคำแนะนำ

หมายเหตุ:

สำนักพิมพ์ใช้คำทับศัพท์ตามหลักสมัยนิยม
ร่วมกับหลักของสำนักงานราชบัณฑิตยสภา
โปรดระมัดระวังในการนำไปใช้

บทนำ

“พีรู้สึกเหมือนเขายังอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลาค่ะหมอ”

ประโยคจากคนที่นั่งซีมเซาอยู่ตรงหน้า ทำให้พันพรวงดาวยิ้มเจื่อน ธิบบอกขัดเสียงเบา “เรียกเพี้ยเฉยๆ เอะอะคะ อย่าเรียกหมอเลย”

ด้วยไม่ชอบและไม่ชินเสียงที่ที่มีคนมาเรียกหมอ เพราะเธอไม่ได้เป็น หมอ ไม่ว่าจะหมอรักษาคนหรือสัตว์ ไม่ได้เป็นกระทั่งหมอดูด้วยซ้ำ

“คะหมอ”

พันพรวงดาวยิ้มอีก ทว่าในใจคิด *ตอบรับแบบนี้ไม่ต้องตอบก็ได้...*

“พีทำบุญตักบาตรกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ตลอด แต่ก็ยังไม่ดีขึ้น พีไม่รู้ว่าพีคิดไปเองหรือเปล่า แต่บางครั้งก็รู้สึกเหมือนเขากำลังโกรธ พอ ฝืนเห็นก็เห็นเหมือนเขาชี้หน้าตำพื่ออยู่ แต่ทำอะไรก็ได้ยินคะ”

พันพรวงดาวเหลือบไปมอง ‘บางสิ่ง’ ข้างตัวผู้ปรึกษา เห็นสีหน้า แหวดตาแล้วอยากบอกว่าพีไม่ได้คิดไปเองแน่นอน ทว่าก็ทำเพียงนั่ง แล้ว ლობสบตากับผู้ช่วยทั้งสามที่อยู่ใกล้ๆ ซึ่งมีท่าทีกระตือรือร้นอย่างมาก

มาลัยเอ่ยถามก่อนใครเพื่อน “ให้พวกเราคุยได้แล้วใช่ไหม”

พันพรวงดาวพยักหน้าเบาๆ ถ้าคนตรงหน้ามองคงเหมือนเธอกำลัง

ครุ่นคิดกับตัวเอง แต่ผีสามตนที่เป็นผู้ช่วยของเธอรู้ทันที่เวลานั้นคือคำตอบ
มาลัยเข้าไปประชิดตัวผีแปลกหน้า “อยากให้เขาทำอะไรให้ละ ถึง
จะยอมไป หรืออยากได้อะไร บอกมาเลย เดี๋ยวทางนี้เจรจาให้”

พันพรางดาวเห็นผีแปลกหน้าตนนั้นหันมองมาลัย เกิดรอยล้งเล็ให้
เห็น ซึ่งมาลี ลูกสาวมาลัยก็คงเห็นเช่นกัน จึงอาศัยร่างเด็กห้าขวบกำลัง
นำรึกนำเอ็นดูของตนปีนขึ้นไปนั่งตักผีแปลกหน้า บอกเสียงเล็กแหลม

“คุณอาอยากได้อะไรบอกหนูมาสินะคะ หนูมาลีจะช่วยคุณอาเอง”

พันพรางดาวเริ่มโล่งใจ เพราะวิญญาณที่ตั้งแต่เจอกันก็เห็นตลอด
ว่าเต็มไปด้วยความโกรธกรุ่นครุ่นแค้นดูอ่อนโยนลงมาก และที่สุดก็ยอม
พูดเป็นครั้งแรก ความโกรธเลือนหายแทนที่ด้วยความเสียใจ เสียงลั่น
ปากลั่น ยามส่งเสียง

“มันมีซู้”

พันพรางดาวแหม้มปากแน่น พยายามเก็บสีหน้าและสงบสติอารมณ์
มาลัยกับมาลีเบิกตากว้าง ขณะอีกตนที่นั่งกับพื้น คมเชิงอยู่มุมห้องถึง
กับตบเข้าฉากแล้วพูดทันที

“กะแล้วเซียว”

พันพรางดาวเหลือบไปมองวิญญาณที่รู้ทุกเรื่อง ไม่รู้รู้เรื่องเดียว
คือเรื่องตัวเอง ลอบถอนใจแผ่วเบา มองหน้าผู้ขอค่าปรึกษา สงสัยให้
และเตือนเงื่อนไขการให้บริการเสียงเบา “สิ่งที่เกิดขึ้นในห้องนี้จะเป็น
ความลับนะคะ ถ้าเพ่ยามแล้วพี่คิดว่าไม่สามารถตอบความจริงได้ พี่
สามารถยกเลิกการพูดคุยครั้งนี้ได้เลยคะ”

รอนจอีกฝ่ายพยักหน้ารับอย่างมีนงแล้ว พันพรางดาวจึงเอ่ยปาก
“พี่มีซู้ไซ้ไหมคะ”

คนฟังอ้าปากกว้าง ดวงตาเบิกโพลง ครู่หนึ่งก็ถามตะกุกตะกัก

“หมอมิญาณทิพย์จริงๆ เหรอคะเนี่ย”

แสดงว่ามีผู้จริง... พันพรวงดาวถอนใจยาว ไม่ตอบเรื่องมีญาณทิพย์ หรือไม่เพราะรู้ว่าจะมีคำถามต่อไปตามมา ซึ่งเธอไม่แน่ใจว่าจะระหว่างมี ญาณทิพย์กับเห็นผี อันไหนดูไม่น่าเชื่อกว่ากัน และตอนนี้เธออยากรู้ เต็มที่ว่ามีวิญญาณสามผู้คุมแค้นต้องการอะไรจากภรรยา จึงหันไปสบตา มาลัย พยักหน้าเบาๆ แทนการบอกให้ดำเนินการต่อ มาลัยอยู่กับเธอ มานานตั้งแต่ก่อนจะเริ่มทำอาชีพนี้เสียอีก รู้อยู่แล้วว่าต้องทำอะไรต่อไป และจริง เมื่อมาลัยเห็นพันพรวงดาวให้สัญญา ก็เริ่มพูดคุยกับ วิญญาณแปลกหน้าต่อ

“แล้วจะเอาอย่างไรล่ะ อยากให้เขาขอโทษ หรือยังไง คุณจะไปได้ตาม ทางของคุณ ผูกติดอยู่กับคนที่เราเกลียดเนี่ย ไม่สนุกหรอก พี่บอกเลย”

พันพรวงดาวกลั้นยิ้ม ถ้าพูดถึงอายุจริงแบบที่นับตามปีเกิด ปีนี้ มาลัยน่าจะเกินแปดสิบ แต่มาลัยช่างเป็นวิญญาณที่ปรับตัวตามยุคสมัย ได้ดีเหลือเกิน คำพูดคำจาจึงเหมือนคนยุคนี้ไม่มีผิด

“ผม... แค่อยากให้เขาเอาเงินประกันของผมทั้งหมดให้ลูก ไม่ใช่เอา ไปใช้กับซู้!”

พันพรวงดาวเบือนหน้าหนี เพราะยิ่งวิญญาณโกรธเกรี้ยว ก็ยิ่งมี รูปลักษณะที่ใกล้เคียงกับตอนเสียชีวิต หญิงสาวรู้ว่าวิญญาณตนนี้เสีย เพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ มีสภาพศพไม่คืนกั เพิ่งรู้ว่าจริงก็ตอนนั้นแหละ ส่วนภรรยาของวิญญาณส่วนตัวเล็กน้อย ก่อนบอก

“จู้ๆ แอร์ก็เย็นนะคะ เบาหน่อยดีไหมคะ”

ไม่ได้เย็นขึ้นเพราะเครื่องปรับอากาศตั้งพื้นตัวเล็กที่อยู่ข้างๆ เธอ แน่ๆ พันพรวงดาวแน่ใจ ทว่าก็ขยับมือไปกดปรับอุณหภูมิให้สูงขึ้นเพื่อความสบายใจของคนหนาว ก่อนส่งยิ้มและพูดเพื่อให้งานนี้จบไวที่สุด ไม่รู้ว่าจะจบสวยหรือไม่สวย จากประสบการณ์ที่ผ่านมา สิ่งที่ทำให้การ ปลดห่วงไม่สำเร็จเป็นอันดับต้นๆ ก็คือทรัพย์สินเงินทอง เมื่อไรมีเรื่อง

เงินเข้ามาเกี่ยว ฝ่ายคนเป็นมักแข็งขึ้นเสมอ อาจพูดได้ว่าความโลภมีพลังอำนาจมากกว่าความกลัว “มีทางแก่นะคะ”

“คะ ว่ามาได้เลยคะ พี่พร้อมทำ ให้ทำบุญกั้วัด สร้างโบสถ์ สร้างพระประธานอะไรก็ได้”

“พี่ต้องยกเงินประกันทั้งหมดให้ลูก และไม่แตะต้องมันอีกคะ”

คนฟังนิ่งซิ่งไปราวๆ สามวินาที ก่อนตะโกนก้อง “ว่าไงนะ!”

พันพรวงดาวสะดุ้ง เอนตัวห่างจากคนเก็ยกราดเล็กน้อย เอ่ยย้าคำเดิมเพราะไม่แน่ใจว่าฝั่งนั้นได้ยินไม่ชัดจริงๆ หรือได้ยินชัดแต่ไม่ยอมรับกันแน่ “ยกเงินประกันทั้งหมดให้ลูก และไม่แตะต้องมันอีกคะ”

“พี่จะทำได้ยังไงคะ!”

เห็นไหมล่ะ พอมีเรื่องเงินคนเป็นก็เริ่มงอแง...

“ทุกวันนี้เงินประกันพี่ก็ใช้เพื่อลูกทั้งนั้น”

“โกหก!”

แน่นอนว่าไม่ใช่พันพรวงดาวที่ตะโกนก้อง แต่เป็นวิญญาณสามีที่คงตามติดจนรู้ทุกอย่าง

“ใช้เพื่อลูกอะไร มันเอาไปเที่ยวกับซู้ โยนลูกไปให้ยายเลี้ยง ไม่ได้สนใจสักนิด!”

พันพรวงดาวนั่งนิ่ง มองคนตรงหน้ากอดอกแน่น ท่าทางเหมือนหนาวขึ้นอีก ครูเดียวก็บอกมา

“ปะ... ปิดแอร์เลยก็ได้แหละคะ หนาวจังเลยคะ”

พันพรวงดาวถอนใจยาว ห้องที่เธอใช้ให้คาบปรึกษาเป็นห้องเล็กๆ ขนาดแค่สามคูณสามเมตร พอมีพลังงานบางอย่างมาทำให้อุณหภูมิในห้องลดลงเลยรู้สึกได้เร็ว แกรมพลังงานนั้นยังมุ่งโจมตีคุณพี่เต็มที จะหนาวเหมือนอยู่ขั้วโลกก็ไม่แปลก หญิงสาวจึงกดปิดแอร์ตัวเล็กของตน รีบบอก “ที่หนาวเพราะสามีพี่โกรธคะ เขารู้ว่าพี่ไม่ได้ใช้เงินเพื่อลูก แต่

เอาลูกไปฝากยายเลี้ยงแล้วเอาเงินไปเที่ยวกับชู ถ้าอยากให้เขาไป แทนที่
ที่จะสร้างโบสถ์สร้างวัด พี่แค่เอาเงินประกันทั้งหมดเปิดบัญชีในชื่อลูก
และไม่แตะต้องมันอีก”

“จบแค่นี้ไม่ได้นะคุณน้อง ต้องชู้ต่อด้วย”

พันพรางดาวกะพริบตาปริบ ฟังคำแนะนำของมาลัย ประกอบกับ
เห็นว่าหน้าตาคุณสนทนายังคงไม่ยินยอม จึงตัดสินใจทำตามด้วยการ ‘ชู้’
“แต่ถ้าพี่อยากรู้ว่าการมีวิญญาณแค้นตามติดจะทำให้ชีวิตที่เปลี่ยนไป
แค่ไหน พี่ไม่ต้องทำก็ได้ค่ะ”

“ยังไม่พอน้องเพย เอาอีก”

ไม่เฉพาะมาลัย คุณพี่คนหล่อก็เอากับเขาด้วย ตามด้วยแม่หนูมาลี
“นั่นสิพี่เพย ชู้อีก ชูเยอะๆ”

พันพรางดาวไม่ชอบชู้ใคร แต่ใจก็อยากให้มีวิญญาณได้ไปตามทาง
เช่นกัน จึงตัดสินใจทำตามที่มีผู้ช่วยทั้งสามแนะนำมา “เงินที่เหลือไม่ต้อง
โอนนะคะ เพยกแล้วเจ้าของเงินอยู่นิดหน่อยค่ะ”

อีกฝ่ายทำตาเหลือก พันพรางดาวจึงยิ้มได้เพราะแน่ใจว่าการชู้นั้น
ได้ผล ลูกขึ้นยืนขณะมือหายไปประตูเป็นการกอดตันให้ลูกค้าออกจาก
ห้อง ต้องรออีกหลายวินาทีทางนั้นจึงทำตามที่เขาต้องการ ขณะมาลัย
คุยกับวิญญาณสามที่ติดหนึบกับอดีตภรรยาารวกับเป็นคุณแม่เหล็ก

“โกรธยังไงก็อย่าไปทำร้ายเขาเลยนะคุณ”

พี่คนหล่อก็ส่งเสียงตาม “อย่าให้เราแย่งเพราะผู้หญิงแบบนี้เลย”

ปิดท้ายด้วยมาลี “ลูกคุณอาจอยากให้คุณมีความสุขมากกว่า
นะคะ”

หากพันพรางดาวกลับรู้สึกว่ายิ่งพูดถึงลูก พลังงานของวิญญาณยิ่ง
เข้มข้น จึงเดาว่าพ่อลูกคู่นี้น่าจะมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ตอนนั้นลูกคง
ไม่ได้รับการดูแลที่ตีนึก ความรักอาลัยบวกกับความเป็นห่วงสงสารลูก

จึงแปรเปลี่ยนกลายเป็นความเกลียดชังภรรยา

พันพรางดาวหยุดคิด ส่งยิ้มให้หนูมาลีที่ป็นขึ้นนั่งบนตักเธอ บอกเสียงแจ้ว

“พี่เพี้ย หนูมาลียากกินครัวซองต์อัลมอนต์ราดคาราเมลชุ่มๆ ค่ะ”

หญิงสาวยกมือทำสัญลักษณ์โอเคให้พี่เด็กที่ถ้านับตามอายุจริงๆ คือเป็นที่เธอเสียอีก ก่อนหันไปทางวิญญาณอีกสองตน “แล้วพี่มาลัยกับพี่คนหล่อเอาอะไรไหม”

“พี่เอากะเพราะหมูลับ ผัดด้วยพริกแห้ง เอาเผ็ดๆ เลย” พี่คนหล่อตอบก่อน ตามด้วยมาลัย “พี่ด้วย”

พันพรางดาวส่งเสียงในลำคอตอบรับ ลูกออกจากห้องเล็กไปยังเคาน์เตอร์ร้านอาหารที่เธอมาอาศัยทำงาน สั่งเมนูที่มาลีและพี่คนหล่ออยากกิน ก่อนสั่งที่ตัวเองอยากกินสำหรับกินที่ร้านด้วย

“เพี้ย”

พันพรางดาวหันไปตามเสียงเรียก เห็นเป็นเจ้าของร้านนี้ก็ยิ้มกว้าง โบกมือถี่รัว จนอีกฝ่ายเข้ามาใกล้แล้วจึงพูด “พี่ฝนกลับมาแล้วหรือคะ”

สายฝนพยักหน้า ก่อนพยักพืดไปทางหน้าร้านซึ่งเป็นลานจอดรถเล็กๆ จอดได้ราวๆ สี่ห้าคัน “ที่คุยโทรศัพท์นั่นลูกค้าเพี้ยใช่ไหม”

พันพรางดาวมองตาม เห็นลูกค้าตนกำลังยืนคุยโทรศัพท์อยู่จริง จึงพยักหน้ารับ ก่อนนั่งไปเมื่อได้ยินข้อมูลจากสายฝน

“โทรคุยกับใครไม่รู้ อารมณ์ไม่ตีสุดๆ ต่ำว่าเสียเวลามาเจอพวกหลอกหลวง ต้องร่วมมือกับทางปู้ยามาหลอกเอาเงินแน่ๆ”

พันพรางดาวหัวเราะหึ ทางนั้นลืมเรื่องเธอรู้เรื่องมีชู้ซึ่งไม่มีใครรู้ไปได้อย่างไรละ

“ให้พี่ดำให้ไหม”

พันพรางดาวหัวเราะเบาๆ ด้วยซ้ำกับท่าทางขันอาสาของสายฝน...

สายฝนเป็นหนึ่งในคนที่เธอเคยช่วยปลดห่วงแบบไม่ได้ตั้งใจถึงสองครั้ง สองครา เธอย้ายมาอยู่ละแวกนี้ตอนสามขวบ ร้านของครอบครัวสายฝน ก็ตั้งอยู่หน้าปากซอยมาตั้งแต่ตอนนั้น ตั้งแต่แรกที่มาเธอก็เห็นวิญญาณผู้หญิงติดอยู่กับสายฝน แต่ด้วยความเป็นเด็กไม่รู้เรื่องรู้อะไร พอวิญญาณผู้หญิงบอกให้เธอช่วยถอดสายฝนหน่อย เธอก็ถอด...

กลายเป็นว่าถอดนั้นของเธอเป็นถอดแรกที่สายฝนได้รับหลังเสียแม่ มันช่วยให้สายฝนเลิกคิดถึงการฆ่าตัวตายเพราะอยากตามไปอยู่กับแม่ เป็นถอดนั้นของเธอที่ช่วยเตือนสติว่าแม่โศกเศร้าจากการสูญเสีย แต่ชีวิตที่เหลืออยู่ยังมีความหมาย ทำให้สายฝนรู้ว่าต้องมีชีวิตอยู่เพื่อพ่อ เพื่อตัวเอง และเพื่อแม่ที่เสียไป

ต่อมาอีกหลายปี เธออยู่มัธยมปลายปีแรก พ่อของสายฝนเสียชีวิต และมาบอกเธอให้รู้ว่ามันที่ดินผืนใหญ่ที่ซื้อไว้แต่ไม่ทันได้บอกใคร บอกตำแหน่งที่เก็บเอกสารอย่างชัดเจน จนในที่สุดสายฝนก็เจอเอกสารและไปทำเรื่องให้กลายเป็นมรดกของตน

สายฝนรู้เรื่องพันพรวงดาวเห็นวิญญาณ และไม่เคยมองแคลงใจในเรื่องนี้เลย หลังเธอเรียนจบมหาวิทยาลัย กลับมาอยู่บ้าน นอกจากงานแปลและงานบรรณาธิการอิสระ ก็ยังมีงาน 'ปลดห่วง' ที่ลูกค้าเธอบอกกันปากต่อปากมากขึ้นเรื่อยๆ พันพรวงดาวเริ่มไม่ยอมให้ลูกค้าไปบ้านเพราะไม่รู้เลยว่าทำอะไรมาบ้าง พอบนเรื่องนี้กับสายฝนไม่กี่วัน ต่อมาสายฝนก็กั้นห้องให้ใหม่ แถมยังบุผนังกันเสียงให้ด้วย เพราะรู้ว่าพันพรวงดาวอยากให้เรื่องที่พูดคุยกันเป็นความลับ พอพันพรวงดาวจะจ่ายค่าเช่าสายฝนก็ไม่ยอมเก็บ บอกแค่ว่าอยากมีส่วนช่วยคนอื่นกับเธอด้วย ที่สุดพันพรวงดาวจึงเพียงแค่สั่งอาหารและเครื่องดื่มแบบจัดเต็ม ทุกครั้งที่มาใช้ห้องได้บันไดทำงาน โชคดีที่สายฝนไม่ค่อยอยู่ร้านนัก จึงสามารถจ่ายกับพนักงานแบบไม่รับส่วนลดใดๆ ได้

อ้าว เดี่ยวนะ สายฝนมา เธอต้องหาทางแอบจ่ายเงินกับพนักงาน แล้วลิเนี่ย

“นี่เพี้ยไปสะกิดเรื่องอะไรเข้าเนี่ย ถึงหาว่าเพี้ยหลอกหลวงแบบนี้”

พันพรวงดาวแค่หัวเราะเบาๆ มันมีเหตุผลที่เธอจะไม่ถามชื่อและข้อมูลส่วนตัวของคนที่มาคุย เพราะเธอไม่อยากรู้จัก ไม่อยากมีอารมณ์ร่วมใดๆ และที่สำคัญ ไม่อยากเอาไปพูดต่อด้วย

“เออ สឹมว่าเพี้ยไม่ชอบเล่าเรื่องคนที่มาปรึกษา งั้นช่างมันเถอะ นี่เพี้ยมีลูกค้าต่อไหม”

พันพรวงดาวส่ายหน้า “ไม่มีแล้วคะ เพี้ยกะนั่งทำงานต่ออีกแป๊บ พร้อมกับแม่พาจิ๊กโก่ไปตัดไข่ นางอ่อนพอกับแม่แรงมาก เพี้ยเฉียดใกล้ใครไม่ได้นางจะไว้วาย พ่อแม่ก็บ่นกลัวนางจะเจ็บแผล เพี้ยเลยหอบงานมานั่งทำที่นี้ให้นางสบายใจ”

สายฝนพยักหน้า แหวตขาขบขันเพราะพอจะนึกท่าทางของจิ๊กโก่ออก จิ๊กโก่เป็นลูกหมาจรก่าพรั้าที่เลือกบ้านของพันพรวงดาวเป็นที่อยู่ตน พอโตมาน่าจะกำแหงน่าดู ดูจากที่สามารถไล่ลูกสาวตัวจริงของเจ้าของบ้านออกมาได้ “งั้นดีเลย พี่ว่าจะมาคุยกับเพี้ยหน่อย ไปคุยในห้องเพี้ยนะ”

พันพรวงดาวพยักหน้า สายฝนหันไปสั่งอาหารของตนกับพนักงาน แล้วควงแขนสาวรุ่นน้อง พวกกันออกเดินไปยังห้องทำงานเฉพาะกิจของพันพรวงดาว พอเปิดประตูห้อง เสียงหนึ่งก็ดังเลยทันที

“อ้าว สายฝนมา งั้นพี่สั่งขนมเพิ่มด้วยได้ไหม”

พันพรวงดาวรู้ว่ามาลัยเกรงใจ ทางนั้นเคยบอกกับเธอว่าหิวก็ไม่ได้หิวจริงๆ แต่เธอต้องจ่ายเงินจริงๆ พอเห็นสายฝนคงรู้ว่าสุดท้ายสายฝนก็จะไม่ยอมให้เธอจ่ายค่าอาหาร เลยยอมสั่งขนมที่อยากกินเพราะแน่ใจว่าเธอไม่ต้องเสียเงิน หลึงสาวถอนใจเบาๆ หันไปทางมาลัยแล้วบอก “พี่ฝนไม่มาก็สั่งได้ค่ะ”

สายฝนชินแล้วกับการได้ยินพันพรางดาวพูดกับบางสิ่งที่ไม่เห็น ไม่ได้ตกใจ แต่สนใจเพราะได้ยินชื่อตน “ทำไมเธอ”

พันพรางดาวหันไปยิ้มเข้ากับสายฝน “มีคนเห็นพี่ฝนแล้วอยากสั่งขนมเพิ่มค่ะ”

สายฝนทำหน้าที่เข้าใจ รีบบอก “สั่งเลยคะ อยากกินอะไรสั่งเลยนะคะ ฝนเลี้ยงเอง”

พันพรางดาวทำได้เพียงต่อรอง “ครึ่งๆ ได้ไหมคะพี่ฝน เพຍเกรงใจ”

สายฝนเพียงส่ายหน้าใส่พันพรางดาว แล้วบอกกับผีทุกตนในห้อง “ฝนสั่งขนมมาให้เหมือนเดิมนะคะ พี่คนหล่อเอาเป็นเนก้าถ้วนมสด พี่มาลัยเอาชีสเค้ก หนูมาลีเอาครัวซองต์อัลมอนด์ราดคาราเมลชุ่มๆ”

พันพรางดาวแน่ใจว่าห้ามไม่ได้เลยรีบบอก “ของหนูมาลีสั่งแล้วคะ”

สายฝนพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้แล้วเดินออกจากห้องไป ครู่เดียวก็กลับเข้ามาพร้อมบอก “พี่เคลียร์บิลแล้ว เพຍไม่ต้องจ่ายแล้วนะ ไม่ต้องเกรงใจด้วย เดือนนี้พี่เพิ่งเข้าร้านมาคนเดียวเอง ถือว่าสมนาคุณ”

พันพรางดาวพยักหน้า กล่าวขอบคุณสายฝนพร้อมๆ กับสามผีที่ถึงกับยกมือประนมแล้วกล่าวขอบคุณพร้อมกัน หญิงสาวเป็นสื่อกลางให้สายฝนรู้เรื่องนั้น ก่อนคุยสัพเพเหระกันกระทั่งอาหารมาเสิร์ฟ เปิดกล่องอาหารของวิญญาณทั้งสามบนโต๊ะแล้วออกปากเชิญ นั่งกินข้าวกับสายฝนกระทั่งถึงจานของหวาน สายฝนจึงเริ่มพูดธุระของตน

“พี่จะย้ายไปอยู่กับอัลเบิร์ตที่เยอรมันแล้วนะ”

พันพรางดาวเบิกตากว้าง แล้วตามด้วยรอยยิ้มกว้างเช่นเดียวกัน “ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วเธอคะ”

สายฝนพยักหน้า มองคนหน้าบานอย่างเอ็นดู รู้ว่าพันพรางดาวคงยังไม่เข้าใจความเดือดร้อนของตัวเอง “ร้านนี้พี่ก็ต้องขายนะ”

นั่นแหละ... พันพรางดาวจึงค่อยๆ คิดได้ หน้าจ๋อยลงเรื่อยๆ แต่ก็

พยักหน้าอย่างยอมรับ “ค่ะ”

“พี่หวังเพียงเรื่องสถานที่”

พันพรางดาวรีบยิ้มกว้างๆ พลังสายหน้าเพราะอยากให้สายฝนสบายใจ “ไม่ต้องห่วงเพยนะ เดี่ยวนี้มีห้องประชุมเล็กๆ ให้เขาทำงานเยอะไปหมดค่ะ ถ้ามีงานปลดห่วงเข้ามา เพยหาที่ทำงานใหม่ได้”

สายฝนค่อยๆ ยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นเรื่อยๆ แล้วบอกข่าวดีกับพันพรางดาว “ไม่ต้องหาหรอก”

พันพรางดาวเลิกคิ้วอย่างมึนงง ไม่แน่ใจว่าสายฝนต้องการสื่ออะไรกันแน่

“คนที่ซื้อร้านนี้จากพี่เป็นน้องที่สนิท พี่ขอให้เขายอมให้เพยใช้ห้องนี้ได้เหมือนเดิม”

แม้จะดีกับตัวเอง ทว่าพันพรางดาวก็ยังไม่แน่ใจ งานที่เธอทำนี้จะเรียกว่างานปกติคงยาก “ทางนั้นจะโอเคหรือคะ”

สายฝนหัวเราะ “พี่ไม่สน เพยก็ไม่ต้องสน ไม่ต้องเกรงใจนะ พี่บอกเลยว่าพี่ขายร้านนี้ถูกมาก แลกกับเงื่อนไขว่าต้องให้เพยใช้ห้องนี้แหละ”

บอกไปแล้วเห็นหน้าพันพรางดาวไม่สบายใจถนัดตา ก็รีบพูดอีก รู้ว่าพันพรางดาวค่อนข้างขี้เกรงใจ ไม่อยากทำให้ใครเดือดร้อนหรือเสียผลประโยชน์ที่ควรได้เพราะตัวเอง “ไม่ได้ทำเพื่อเพยอย่างเดียวหรอก... พี่เกิดมาเป็นลูกคนเดียว แต่ใช้ชีวิตมาเกือบสี่สิบปีก็เลยมีน้องรักสองคน คนหนึ่งคือเพย อีกคนก็คือนายธันย์ พี่อยากขายที่นี้ให้ธันย์ถูกๆ แต่ธันย์ก็ไม่ยอม พี่เลยใช้เพยเป็นข้ออ้าง แล้วถ้าเพยรู้ว่าพี่ขายที่นี้ถูกๆ เพยก็จะไม่ยอมอีก ตอนนีพี่ก็จะใช้ธันย์เป็นข้ออ้างเหมือนกัน”

พันพรางดาวฟังแล้วพยักหน้าช้าๆ หัวใจและสมองติดอยู่ที่...

“ธันย์... พี่ธันย์หรือคะ”

สายฝนพยักหน้า “อ้อ นายธันย์นั่นแหละ เพิ่งรู้ว่าพ่อเขาป่วย ดูทรง

แล้วต่อไปต้องใช้เงินเยอะมาก พี่เลยอยากให้เราเก็บเงินไว้มากกว่า ถ้า
เพี้ยไม่รับข้อเสนอนี้ ฉันจะลำบาก”

เธอกับธนาฉันก็กลายเป็นข้ออ้างของกันและกัน...

“รับไปเถอะคุณน้อง ดึกว่าต้องไปหาที่อื่นที่เราไม่รู้จะเป็นไง”

มาลัยช่วยสายฝนเกลี้ยกล่อมพันพรวงดาว ตามด้วยพี่คนหล่อ

“นั่นสิ ที่นี้ดีกับน้องเพี้ยมากนะ ไม่ต้องเดินทางไกลๆ ไม่เสี่ยงจะไป
เจอพวกผีเกเร”

“จริงด้วยพี่เพี้ย หนูมาลีเห็นด้วย... อ๊ะ ถามพี่สายฝนให้หน่อยนะคะ
ว่าพอขายร้านแล้วจะยังมีครัวซองต์อร่อยๆ ให้กินไหม”

พันพรวงดาวหันมองหนูมาลีที่ห้วงของกินของตน อดยิ้มขำไม่ได้
แล้วหันไปถามสายฝนให้ “ขายแล้วแม่ครัวจะอยู่เหมือนเดิมไหมคะ”

“อยู่เฉพะะของหวานที่รับมานะสิ ฉันอยากจะทำแคร์ร้านกาแฟ
เพราะเขาทำได้อยู่แล้ว ไม่ทำของคาว เพราะส่วนครัวด้านหลังฉันจะ
ปรับทำเป็นบ้านไว้อยู่กับพ่อเลย”

พันพรวงดาวพยักหน้า ร้านของสายฝนมีขนาดร้อยสิบตารางวา มี
ตัวร้านด้านหน้าซึ่งเป็นส่วนที่จัดวางโต๊ะเก้าอี้ให้ลูกค้านั่ง และมีอาคาร
ด้านหลังซึ่งเป็นครัวแยกไป ถ้าจะปรับเป็นบ้านก็ต้องใช้เงินอีก เพราะ
แบบนี้สายฝนถึงอยากขายให้ถูกๆ สิเนะ

“พอดีแหละ ทีมครัวก็อยากลาออกไปเปิดร้านที่ต่างจังหวัดบ้านเกิด
เขาพอดี ทุกอย่างมันลงตัวสำหรับพี่สุดๆ”

พันพรวงดาวพยักหน้าอีก ก่อนถามเรื่องหนึ่งที่กังวล “พี่ฉันโอเค
หรือคะ เรื่องที่... เพี้ยทำ”

สายฝนหัวเราะเสียงใส “บอกแล้วไงว่าไม่ต้องสน เพี้ยก็อย่าไปหงอ
ให้ฉันสิ เราไม่ได้หลอกลวงต้มตุ๋นใคร ที่เพี้ยทำคือการช่วยเหลือคนที่
ตายไปแล้ว ถ้าฉันมันมีปัญหาหนักก็ให้พี่คนหล่อ พี่มาลัย หนูมาลีหลอก

ให้เข็ด”

“พร้อม!”

เสียงประสานนั้นทำเอาพันพรางดาวสะดุ้ง ก้อนหินไปค้อนใส่ผีทั้งสามคนที่ร่วมแรงร่วมใจกันตะโกนก้องมาแบบนั้น คงเพราะไม่ชอบที่ธนาธัญย์ไม่เชื่อว่าตัวเองมีอยู่จริง แต่ความรู้สึกที่เธอมีต่อธนาธัญย์นั้นต่างออกไป

เธอค่อนข้าง... ประทับใจเขาอยู่พอสมควรเลยทีเดียว

ก่อนหน้าร้านของสายฝนที่ซื้อฝนโปรยปิดไปเป็นเดือนๆ โดยติดป้ายว่าปิดปรับปรุง ถ้าเดินเข้าไปใกล้ๆ จะเห็นป้ายบอกรายละเอียดขนาดเอสี่ติดไว้ว่าหลังจากกลับมาเปิดให้บริการอีกครั้ง จะไม่มีส่วนของอาหารคาวแล้ว จากร้านอาหารเต็มรูปแบบจะกลายเป็นคาเฟ่ที่มีแต่เครื่องดื่มและของหวานเท่านั้น

พันพรางดาวชะงักตอนเดินผ่านร้านแล้วเห็นว่าป้ายปิดปรับปรุงหายไปแล้ว ป้ายชื่อร้านฝนโปรยหายไป แต่ก็ไม่ได้มีป้ายใหม่ทดแทนหน้าร้านกลายเป็นกระจกใสไปเกือบทั้งแถบ ประตูก็ยังเป็นกระจกใสแค่มีวงกบเป็นไม้ ตอนนี่ม่านไม้ไผ่ของประตูม้วนขึ้นครึ่งหนึ่ง พยายามก้มตัวส่องก็ยังไม่เห็นอะไรนัก พันพรางดาวจึงค่อยๆ เดินเลียบไปตรงผนังส่วนที่เป็นรอยต่อระหว่างผนังปูนกับกระจก ค่อยๆ ชะโงกหน้าไปสำรวจสถานการณ์ภายใน แต่ก็ยังไม่เห็นอะไร พักหนึ่งจึงได้ยินเสียง

“ให้พี่ไปดูให้ไหมคุณน้อง”

พันพรางดาวดึงตัวกลับ หันไปมองมาลัยที่ยืนกอดดอกมอมมาด้วยหน้าตาเหนื่อยหน่าย ยังไม่ทันตอบคำใดพี่คนหล่อก็ตอบให้เอง

“เธอก็ ปล่อยให้ให้น้องเขาได้ลุ่นเหมือนคนธรรมดาบ้าง”

พันพรวงดาวพยักหน้าทันทีเพราะสิ่งที่พี่คนหล่อบอกนั้นตรงใจ ทว่าเสียงเล็กแหลมของหนูมาลีก็ตามมา

“แค่น้องพยักหน้าอยู่คนเดียวนี่ก็ไม่ใช่คนธรรมดาแล้วแหละ”

พันพรวงดาวกลอกตาเสียหนึ่งรอบ กลับไป ‘ส่อง’ ภายในร้านต่อไม่ทันได้เห็นว่ามีคนมาด้านหลัง และไม่ทันเห็นว่าบรรดาผีทั้งสามพากันส่ายหน้าส่งสัญญาณให้กันและกันว่าจะไม่บอกเรื่องนี้กับพันพรวงดาว...

คนมาใหม่เดินไปซ่อนหลัง ชะโงกมองตามคล้ายอยากรู้อยากเห็นว่าคนที่มาก่อนส่องอะไรอยู่กันแน่ ก่อนถาม “ข้างในมีอะไรหรรอครับ”

พันพรวงดาวสะดุ้งโหยงหันขวับกลับไปมองคนถาม แล้วเหลือบมองผีตัวแสบสามหนอที่หัวเราะกันคิกคักๆ... *น่าแข่งเหลือเกิน* แต่จะแสดงออกมากก็ได้ เพราะตอนนี้ที่เธอต้องโฟกัสคือคนตรงหน้า

หญิงสาวมองหน้าเขา ยกมือสวัสดี เห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าประหลาด ยกมือรับไหว้เธอแค่ข้างเดียวอย่างทำตัวไม่ถูกแล้วแน่ใจ *เขาจำเธอไม่ได้* จึงส่งยิ้มให้แล้วบอกเสียงเบา “เพยคะ... พี่ธันย์ย้ายมาแล้วหรรอคะ”

ธนาธันย์จึงมีสีหน้านึกได้ มองผู้หญิงตรงหน้าปราดเดียวก็ส่งยิ้มให้ก่อนคิ้วขมวดเมื่อระลึกความจำได้ “นี่เพยจะไม่โตอีกแล้วหรรอ”

ฮะ... พันพรวงดาวอ้าปากน้อยๆ อย่างงุนงง แล้วเข้าใจเมื่อมาลัยช่วยเฉลยให้

“เขาว่าน้องเพยเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง นี่ไม่ได้เจอกี่ปีแล้วนะ”

“สามปี...” แล้วพันพรวงดาวก็นึกได้ *บ้างจริง อยู่ๆ เธอตอบมาลี่ยออกไปทำไม ดูหน้าธนาธันย์สิ เขายังคิดว่าเธอไม่สบายอยู่* จึงต้องรีบพูด “เราไม่เจอกันแค่สามปีเองคะ เพยเลยยังไม่ค่อยเปลี่ยนมั้งคะ”

ธนาธันย์หัวเราะเบาๆ ก่อนเอ่ยแย้ง “พี่ยังแก่ไปตั้งเยอะ”

บอกแล้วโยกศีรษะไปทางประตู เอ่ยถาม “จะเข้าข้างในไหม”

พันพรวงดาวพยักหน้า แล้วเดินตามหลังเขาเข้าไป ไม่ลืมหันไปแอบ
ค้อนผีสามสหายที่ยังขำเธออยู่ พอได้เข้าด้านใน พันพรวงดาวมองไป
รอบๆ แล้วแน่ใจ จึงพูดออกไป “เปลี่ยนหมดเลยนะคะ”

ธนาธันย์วางของที่ตมถือนมาลง ก่อนบอกพันพรวงดาว “แต่ไม่ได้
แตะห้องเพ็ญเลยนะ เหมือนเดิมทุกอย่าง”

พันพรวงดาวยิ้มกว้าง “ขอบคุณค่ะ... อันนี้เสร็จแล้วเหอะคะ”

ธนาธันย์ยึดตัว ซีเคาน์เตอร์บาร์มุ่มซ่ายสุด “ยังมีตรงนั้นนิดหน่อย
จะเอาเก้าอี้สูงมาลงสักสามตัว เพื่อลูกค้าอยากคุยกับบาร์ิสต้า”

พันพรวงดาวพยักหน้าอย่างเห็นภาพ “เหมาะกับลูกค้าที่มาคนเดียว
ด้วยค่ะ... ถ้าพี่ธันย์อยากใช้ห้องเพ็ญรับลูกค้า ก็ใช้ได้แหละคะ”

ธนาธันย์ส่ายหน้า “ไม่ได้สิ พี่ฝนขอไว้”

พันพรวงดาวพยักหน้า สังเกตสังกาสีหน้าท่าทางของคนพูดไปด้วย
รู้ว่าเขาไม่เชื่อเรื่องผีเรื่องวิญญาณ ยิ่งเคยใส่ใจแนะนำเธอให้ไปหาหมอ
เพราะอาจมีอาการของโรคทางประสาท ในตอนนี้เธอไม่เห็นความรู้สึก
ไม่ว่าลบหรือบวก ทว่าเห็นบางอย่าง... เขาพอมอง แหวดตาที่เคยสดใส
ไบหน้าที่ดูร่าเริงอยู่เสมอลึกลับจะลดลงจากเดิมมาก

เธอไม่เจอเขาแค่สามปีเอง...

“พี่ธันย์สบายดีไหมคะ”

ธนาธันย์ชะงัก สบตาคนถาม เห็นมองอย่างเป็นห่วงเป็นใยจริงจัง
ไม่ใช่ถามตามมารยาทที่ส่งยิ้มให้...

ซึ่งรอยยิ้มนั้นทำให้พันพรวงดาวนึกได้อีก ตั้งแต่เจอกัน รอยยิ้มของ
เขา เสียงหัวเราะของเขา ไม่เหมือนเดิมเลย มันส่งความสุขออกมาได้ไม่
ถึงครึ่งของวันวาน เมื่อก่อนตอนเห็นธนาธันย์ยิ้มเธอจะรู้สึกอยากยิ้มตาม
ไปด้วย แต่ตอนนี้รอยยิ้มของเขาทำให้เธอกังวล... เขามีเรื่องทุกซักร้อน
ซุกซ่อนอยู่ในใจใช่ไหมนะ เพราะอาการป่วยของพ่อ หรือมีเรื่องอื่นอีก

พันพรวงดาวยังนั่งรอคอยคำตอบ ทว่าธนาธันย์ก็ยังไม่เสียบงัน ทั้งคู่มองหน้ากันอยู่อย่างนั้นกระทั่งมีเสียงเปิดประตูดังขึ้น พันพรวงดาวหันไปมองเห็นเป็นชายสูงวัยรูปร่างผอมบาง ก่อนรีบยกมือสแตนดบายเตรียมไหว้ เมื่อได้ยินธนาธันย์เรียก

“พ่อ”

แล้วเขาก็เดินไปหา... พันพรวงดาวรอจนผู้อาวุโสหันมามองจึงก้มหัวลงไหว้ ไม่ต้องแนะนำตัวอีกฝ่ายก็ถามมา

“เพยไซ้ใหม่ ที่ฝนฝากไว้”

พันพรวงดาวส่งยิ้มพร้อมตอบรับ แต่ไม่ได้คุยต่อเพราะธนาธันย์ประคองพาพ่อตนไปนั่งอีกทาง เอ่ยถาม

“ทำไมไม่โทรเรียกล่ะ”

ธรอดขาไม่ได้กับท่าทางนั้นของลูก รีบพูด “ให้พ่อเดินบ้างเถอะ แค่ไม่กี่เมตรเอง”

ถึงตรงนี้พันพรวงดาวก็นึกได้ “ประตูหลังร้านตรงนี้ใช้ไม่ได้หรอกคะ” เพราะถ้าใช้ได้ สองพ่อลูกก็ไม่เห็นจำเป็นต้องเดินอ้อมมาเพื่อเข้าร้านทางด้านหน้า

เป็นธนาธันย์ที่ตอบให้กระจ่าง “ช่างวางนั่งร้านขวางไว้... พี่ฝนว่าถ้าเรื่องร้านมีปัญหาให้ถามเพยได้”

พันพรวงดาวเอียงหน้าอย่างมึนงง ธนาธันย์เลยขยายความให้

“อย่างติดต่อร้านขนม พวกเครื่องทำกาแฟ”

“อ้อ” พันพรวงดาวนึกออก รีบตอบ “คะ เพยช่วยพี่ฝนดีลบ่อยๆ ถ้ามีปัญหาถามเพยได้เลย”

ธนาธันย์ยิ้มรับ ก่อนหันไปทางพ่อตนที่เอ่ยถามมา

“ตกลงเรื่องเก้าอี้ที่จะเอามาวางหน้าเคาน์เตอร์ว่าไง”

“ผมเลือกไว้สี่แบบ เดี่ยวให้เขาเอาของจริงมาให้เลือกทีนี่”

ธรรมาถึงกับเลิกคิ้ว ถามอย่างประหลาดใจ “เขายอมหรือ เราซื้อเขา
แค่สามตัวเองนี่”

“เขาคิดเงิน”

ธรรเลยถึงบางอ้อ หัวเราะเบาๆ แล้วส่ายหน้า “ฉันยังไม่เลือกเองที่
ร้านก็ได้ น่าจะกลับไปไม่เกินสองชั่วโมง ไม่ต้องห่วงพ่อ”

“ไม่เอา เดี๋ยวนี้รถมันติดแบบคาดเดาไม่ได้มาก กะเวลาลำบาก”

ธรรถึงกับถอนใจเฮือก “ฉันยังไม่ได้อยู่คนเดียวได้ ไปเถอะ รู้ว่าอยาก
ไปเลือกเอง”

ธรรธรรส่ายหน้า แต่ไม่ตอบอะไรอีก เสตดูเครื่องชงกาแฟไปเรื่อย
มาชะงักก็ตอน

“คุณลุงไปอยู่บ้านเพยก่อนไหมคะ”

สองพ่อลูกหันมองหน้าคนพูดอย่างงุนงง ซึ่งพันพรวงดาวเองก็
กะพริบตาปริบ สบตาคนพ่อที่คนลูกที่ แล้วชี้มือไปหน้าร้าน

“บ้านเพยอยู่ข้างหลังนี่เอง”

“ผิดทิศน้องเพย”

คำบอกจากพี่คนหล่อ ทำให้พันพรวงดาวสะกิดใจ นึกอีกทีแล้วก็ใช่
ถ้าชี้หน้าร้านจะเป็นส่วนของถนนใหญ่ จึงชี้มือไปในทิศที่ถูกต้อง

“เนี่ยคะ หลังร้านนี้ ที่รั้วติดกัน เป็นบ้านเพยเอง พ่อกับแม่เพย
เกษียณแล้ว ถ้าไม่มินัดกับเพื่อนๆ ก็อยู่แต่บ้านคะ” คล้ายกับกลัวว่านั่น
จะจูงใจไม่พอ พันพรวงดาวจึงบอกไป “ถ้าชอบเล่นปิงปองยิ่งดีคะ พ่อ
กับแม่เพยเล่นกันทุกวันเลย”

สองพ่อลูกยังนิ่งอึ้ง กระทั่งคนพ่อหัวเราะเบาๆ ก่อนพยักหน้า แล้ว
บอก “ดีเลย น่าสนุก”

พูดแล้วหันไปหาลูกชายตน “เอานั่นนะ พ่อไปอยู่บ้านเพยช่วงฉัน
ไม่อยู่ จะได้ไม่ต้องห่วง”

จะไม่ห่วงได้ยังไง... ธนาธันย์ยังพูดอะไรไม่ได้ สีหน้าไม่คลายกังวล
คนเป็นพ่อเห็นแล้วรู้จึงหันไปพูดกับพันพรางดาว

“ยังห่วงอยู่ดี ตั้งแต่รู้ว่าพ่อเป็นมะเร็งนี่ห่วงสารพัด ห่วงจนจะกลายเป็นพ่อของพ่ออยู่แล้ว”

ธนาธันย์ไม่ได้แค่ว่าห่วงเรื่องสุขภาพของพ่อเพียงอย่างเดียว ยิ่งกลัว
คนอื่นจะดูแลพ่อได้ไม่ดีเท่าตัวเองด้วย และยิ่งไม่อยากให้คนอื่นคิดไม่ดี
กับพ่อ เห็นว่าพ่อเป็นภาระ... เขาไม่อยากได้ยินคำพูดนั้นอีก

ส่วนพันพรางดาวก็นิ่งงัน เธอรู้ว่าพ่อของธนาธันย์ป่วย แต่เพิ่งรู้ว่า
ป่วยเป็นมะเร็ง หญิงสาวไม่รู้จักแสดงออกอย่างไร คู่พ่อลูกก็ดูไม่ได้สนใจ
เธอ หญิงสาวเสมือออกไปนอกกระจกเพื่อเปิดช่องให้ตัวเองหายใจ แล้ว
พบใครคนหนึ่งซึ่งหอบลงผ้าไปโตที่ใส่ของเต็มอัตร่า พันพรางดาวผุดลุก
ขึ้น ตะโกนเรียกทันที “แม่!”

ธนาธันย์ถึงกับสะดุ้ง ธรเองก็ด้วยเมื่อพันพรางดาวตะโกนลั่นร้าน
สองพ่อลูกขยับตัวเข้าหากันโดยอัตโนมัติเมื่อเจ้าหล่อนวิ่งซอຍเข้าที่หยิบ
ไปที่ประตู คงรู้แล้วว่าเรียกดังกว่านี้ทางนั้นก็ไม่ได้ยินถ้ายังอยู่ในร้าน เปิด
ประตูออกแล้วตะโกนอีก

“แม่!”

ยีนร่อยอยู่ครู่ก็ปรากฏผู้หญิงสูงวัยคนหนึ่งทำหน้าที่หน้าประตู เข้ามาในร้าน
พร้อมพันพรางดาว เอ่ยถามกลางๆ โดยไม่ระบุว่าจะถามใคร

“ร้านเปิดแล้วหรือ”

“ยังแม่ แม่... นี่เจ้าของใหม่ที่ซื้อร้านต่อจากพี่ฝน” พันพรางดาว
ตอบให้ แล้วแนะนำพาลางผายมือไปทางสองพ่อลูก “คุณลุง...”

ซึ่งพันพรางดาวไม่รู้จักชื่อ ธรเองก็รู้จึงรีบแนะนำตัว

“ผมธวั”

พจนีย์ยังไม่รู้หรือว่าใครอาวุโสกว่าใคร แต่ชิงยกมือไหว้เพื่อความ

อ่อนวัยของตน แล้วหันไปทางคนที่เด็กกว่าแน่ๆ ซึ่งยกมือไหว้เธออยู่

“คนนี่พี่ธันย์ ธนาธันย์”

“เอ๊ะ!”

เสียงนั้นทำให้พันพรวงดาวกอดเอวแม่แน่นขึ้นเพื่อส่งสัญญาณ...

อย่าเพิ่งพูด แล้วแนะนำแม่ตน “แม่เพยเองค่ะ คุณนายพจนีย์”

“ธันย์เนี่ย ที่เคยเป็นหัวหน้าเพยไซ่ไหม”

แม่เธอ... *หักห้ามใจไม่ให้พูดได้แค่ชั่วเสี้ยววินาทีสินะ* พันพรวงดาวพยายามกระตุกเสื้อแม่ แต่อีกฝ่ายหาได้สนใจไม่

“ที่เพยเคยไปฝึกงานด้วย ธันย์ ธนาธันย์ ชื่อนี้แม่จำได้”

ธนาธันย์พยักหน้าช้าๆ อย่างไม่ค่อยแน่ใจ พยายามนึกย้อนว่าเขาเคยทำอะไรไม่ดีกับพันพรวงดาวหรือเปล่า กลับมีคติโดยไม่รู้ตัวจริงๆ

“ขอบใจนะที่เคยช่วยดูแลัยเพย”

อ้อ... ไม่มีคติ พันพรวงดาวน่าจะเล่าถึงเขาในแง่ดีให้แม่ตัวเองฟังสินะ โลงใจแล้วธนาธันย์จึงส่งยิ้มให้ ไม่ทันคิดว่าอีกฝ่ายจะ...

“อ้อออ”

อื้อนั่น... ทางที่ดีหรือไม่ดี ธนาธันย์เริ่มเล็กลักอีกรอบ

“ยิ้มน่ารักจริงๆ นี้นึกว่าัยเพยโกหกนะเนี่ย”

ยิ้มน่ารัก... หมายถึงเขาหรือเปล่านะ ธนาธันย์ยังง

ขณะพันพรวงดาวตาแทบหลุดจากเป้า หลุดปากตะโกน “กลับบ้าน!”

พอนึกได้ว่าเสียงดังเกินไปก็รีบพูดอีก คราวนี้พยายามใช้น้ำเสียงปกติ “เพยกลับบ้านก่อนนะคะ ไว้จะใช้ห้องจะบอกน้า”

จากนั้นก็คิดว่าเธอแม่ตัวเองแล้วแทบจะลากแม่ออกจากบ้าน ทว่าตอนถึงประตูแล้วนั้นแหละจึงชะงัก มองหน้าแม่ที่ยิ้มกริ่มกริมมองตนอยู่ แล้วค่อยหันไปทางสองพ่อลูก พูดด้วยน้ำเสียงและท่าทางจริงจังหวังจะให้ทั้งคู่รู้ว่าเธอไม่ได้หวังผลประโยชน์ใดๆ จริงๆ

“แม่เพี้ยเคยเป็นพยาบาลด้วยนะคะ”

แล้วรีบดันตัวแม่ตนพาออกจากร้าน เดินกลับบ้านพลางบ่นอุ้

“แม่ ไปพูดอะไรแบบนั้น ต่อไปเพี้ยจะมองหน้าพี่เขายังไง”

“เพี้ยจะมองหน้าพี่เขายังไงได้อีก ถ้าไม่ใช่ตา”

ฟังแม่ตอบแล้วพันพรั่งดาวก็อยากจะลงไปกองกับพื้นแล้วติดดิน ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะจากทางผีทั้งสามก็ยิ่งเซ็ง เพราะอยู่กับแม่ไม่มีอะไร ต้องปิดบัง หญิงสาวจึงหันไปพูดกับเหล่าวิญญาณอย่างอนๆ

“หัวเราะอะไรกัน”

พจนีย์มองรอบตัวลูก ใบหน้ายังเปื้อนรอยยิ้ม เธอไม่เคยเห็นสิ่งที่ลูกเห็นมาก่อน แต่ก็ชินกับสิ่งลึกลับไปเสียแล้ว และเท่าที่เคยฟัง วิญญาณทั้งสามที่ตามติดลูกอยู่คล้ายจะเป็นเพื่อน เป็นพี่ เป็นที่ปรึกษา จนพจนีย์รู้สึกเหมือนมีลูกสี่คนไปโดยปริยาย ว่าแต่... “ทำไมเพี้ยต้องบอกเขาว่าแม่เคยเป็นพยาบาลล่ะ”

“ก็...” พันพรั่งดาวไม่รู้จะบอกอย่างไรดี ไม่อยากพูดเรื่องโรคภัยของธรร อาจเพราะอยู่กับพยาบาล คู่กันเคยกับหมอเพื่อนร่วมงานของแม่ เลยพลอยจริงจังเรื่องรักษาสีทิดคนไข้ไปด้วย แต่จะไม่บอกก็ไม่ได้ ที่สุดจึงบอกโดยไม่ลงรายละเอียด “พ่อพี่ธันย์ไม่ค่อยสบาย ตะกี้นี้สองพ่อลูกเขาเถียงกันเรื่องลูกไม่ยอมไปเลือกเก้าอี้ที่ร้าน เพราะไม่อยากให้พ่ออยู่คนเดียว เพี้ยเลยเสนอให้มาอยู่บ้านเราช่วงพี่ธันย์ไม่อยู่”

“อ้อ...” พจนีย์รับคำ คิดอยู่ครู่ก็พยักหน้า “ก็ดีนะ เผื่อตาสารานจะ มีเพื่อนเล่นปิงปอง จะได้ไม่ต้องบังคับแม่เล่นด้วย”

พันพรั่งดาวหัวเราะ เป็นเรื่องปกติที่เห็นในทุกวันถ้าเธออยู่บ้าน พอแดดร่มลมตก พ่อจะเริ่มวอแวให้แม่ไปเล่นปิงปองด้วยกัน แม่ผู้ชอบทำตามคลิปเบบแบ่มากกว่ามักจะทำอแออยู่ราวสิบนาทีก่อนไปเล่นปิงปองกับพ่อ... และชนะ ไม่รู้แหละว่าพ่อยอมให้หรือว่าแม่เก่งจริงๆ รู้แค่พ่อ

ไม่เคยเบื่อชวนแม่ และรู้ว่าถ้าเมื่อไรแม่เป็นฝ่ายเอ่ยชวนพ่อนั้นแปลว่าแม่ทำให้พ่องอนและกำลังจ้ออยู่

บ้านเธอมีรูปแบบที่เคาได้งายอยู่เยอะเยาะไปหมด

“จะจีบเลยไหม”

คำถามที่มาแบบไม่มีปีไม่มีขลุ่ยนั้นทำเอาพันพรั่งดาวตาเหลือกเสียอีกรอบ “อะ... อะไร”

“เพยนะ จะจีบพี่เขาเลยไหม”

พันพรั่งดาวสายหน้า “ไม่ พี่เขามีแฟนแล้ว”

“อ้อ... ถ้าไม่มีแฟนเพยจะจีบหรือ”

“ก็ไม่อยู่ดี พี่เขาไม่ชอบเพยหรือก เขาคิดว่าเพยป่วย เขาไม่ชอบงานปลดท่วงที่เพยทำด้วย”

“อ้อ... แล้วเพยก็ยังชอบพี่เขาหรือ”

“ก็... เพยไม่ได้ชอบแบบนั้น เพยแค่ประทับใจ ขนาดเขาคิดกับเพยแบบนั้น แต่เขายังปกป้องเพยตอนเพยโดนรังแก”

พจนีย์หัวเราะเบาๆ มองหน้าลูกยามพูดประโยคนั้นแล้วเบาใจ ที่ผ่านมากูกดูไม่ค่อยสนใจเรื่องความรักมากนัก อาจเพราะกังวลเกี่ยวกับความสามารถพิเศษของตัวเองเลยไม่กล้าเปิดใจกับใคร แต่อย่างน้อยเท่าที่เห็นตอนนี้ลูกก็มีโอกาสได้อยู่ในห้วงอารมณ์หวานไหวแบบสาวน้อยช่างฝันบ้างแล้ว ถึงปากจะบอกไม่ชอบแต่อาการออกซัดกว่าคำพูดมาก แต่ก็ร้านจะไล่เบียดจ้วงแขนลูกเดินกลับบ้านเงิบๆ ปล่อยให้ลูกตกอยู่ในภวังค์

ซึ่งพันพรั่งดาวเองก็กำลังคิดถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เธอประทับใจ ธนาธันย์จนถึงทุกวันนี้...

ปกติแล้วพันพรั่งดาวไม่บอกใครเรื่องเธอเห็นผี เธออยากเป็น

คนธรรมดา ไม่อยากถูกมองเป็นคนป่วย ไม่อยากถูกมองเป็นร่างทรง เป็นเจ้าแม่ หรือเจ้าลัทธิใดๆ แต่มันเป็นธรรมดาที่เวลาเรามีเพื่อนสนิท เราอาจจะเผลอบอกความลับของเราและหวังว่าเพื่อนสนิทคนนั้นจะเก็บความลับให้ กรณีเธอคือปนัดดา

จนกระทั่งปีสี่ ถึงช่วงเวลาฝึกงาน เธอกับปนัดดาไปฝึกงานด้วยกัน ที่สำนักพิมพ์ใหญ่ ได้รับการจัดสรรให้ทำงานกับสำนักพิมพ์ลูกซึ่งมีคนอยู่ไม่เก็นสิบ ธนาธัญที่ตอนนั้นถูกส่งมาเป็นหัวเรือใหญ่ของสำนักพิมพ์ ลูกนี้จึงกลายเป็นหัวหน้างานของเธอด้วย การฝึกงานเกือบจะผ่านพ้นไปได้ด้วยดี เธอตกลงจะทำงานประจำกับที่นี่ต่อไปในฐานะผู้ช่วยบรรณาธิการงานแปล ถ้าไม่เกิดเรื่องในวันเลี้ยงส่งเหล่านักศึกษาฝึกงาน

ปกติแล้วพันพรวงดาวจะแยกออกว่าใครเป็นคน ใครเป็นวิญญาณ ถ้ารูปลักษณ์ชัดเจน เช่น บางวิญญาณมีสภาพเหมือนตอนเสียชีวิต บางที่เป็นร่างโปร่งแสงคล้ายมีพลังงานน้อยเต็มที แต่มีบ้างที่เธอแยกไม่ออก

คราวช่วยคือเธอเดินเข้าร้านอาหารเป็นคนแรกสุดในกลุ่มนักศึกษาฝึกงานทั้งเจ็ดคน เธอเลยเป็นธุระคุยกับพนักงานร้านถึงรายละเอียดห้องที่ทางสำนักพิมพ์จองไว้ พันพรวงดาวมารู้สึกว่าพลาดก็ตอนหันไปมองคนอื่น ๆ แล้วเห็นว่าต่างมองเธอแบบงงๆ ตามด้วยการมีพนักงานอีกคนเข้ามาต้อนรับ พันพรวงดาวหันไปมองพนักงานที่เธอเห็นอยู่คนเดียวแล้วนึกได้... ไม่ใช่คนสินะ

หลังจากนั้นพันพรวงดาวก็นั่งเสียบๆ พยายามเข้าข้างตัวเองว่าที่เด็กฝึกงานบางคนซุบซิบกันจะไม่ใช่เรื่องเธอ พยายามปลอบใจตัวเองว่าที่มีคนสะกิดปนัดดาชวนไปห้องน้ำแล้วปนัดดาไม่ชวนเธอจะไม่มီးอะไร เธอสบายใจมาได้ครึ่งคืน แต่พอบรรยากาศเริ่มสนุกขึ้นเรื่อยๆ หลายคนกินเครื่องดื่มมีเมาเยอะขึ้นก็เริ่มเกิดเรื่อง

‘เห็นหน้าว่าเพี้ยเห็นผีได้เธอ’

เด็กฝึกงานคนหนึ่งโพล่งถามเธอแบบนั้น พันพรางดาวตกใจ ไม่ได้ตกใจกับคำถาม แต่ตกใจที่ปนัดดาบอกความลับของเธอกับคนอื่น คนที่เธอไม่รู้เลยว่าปนัดดาไปสนิทด้วยตั้งแต่เมื่อไร พันพรางดาวหันมองเพื่อน ทางนั้นก็ทำหน้าลำบากใจให้เห็นแต่ยังมีรอยยิ้ม อ้อมแอ้มบอก

‘ก็เขาถาม เพี้ยเคยบอกนั้ดว่าเห็นผี นั้ดก็โกหกไม่เก่ง’

อ้อ... อย่างนั้นเองสินะ พันพรางดาวเงิบงัน แต่คนอื่นไม่ มีเด็กฝึกงานอีกคนถามต่อว่าเธอชอบทุกคนไปทั่วว่ามีผีเด็กตามเพราะทำแท้งหรือเปล่า หลายคนเริ่มหัวเราะเหมือนเป็นเรื่องขบขัน ทั้งๆ ที่คนที่เห็นประเด็นอย่างเธอไม่แม้แต่จะยิ้ม เริ่มมีพี่พนักงานหลายคนถามอย่างสงสัย มีคนเล่าเรื่องเธอคุยกับอากาศตอนมาถึงร้านอย่างออกรส

พันพรางดาวเริ่มคิดถึงสองแม่ลูกมาล้วยกับหนูมาลี ซึ่งตกลงกันได้ว่าจะไม่อยู่กับเธอหากเธอมีนัดกับคนอื่นนอกสถานที่ ป้องกันการเปลอคุยกันให้คนแตกตื่น วันนี้ง้าทั้งคู่มาดูด้วยก็อาจเตือนทันว่าพนักงานที่เธอจะพูดด้วยไม่ใช่คน

จังหวะถัดมาก็เริ่มมีคนถามเธอว่าในห้องนี้มีผีไหม หรือมีผีตามใครอยู่ไหม ดวงตาเจ้ากรรมของเธอดันไปหยุดที่มุมห้อง ซึ่งก็เป็นผีรายเดิมที่เธอคุยด้วยตอนถึงร้านนั้นแหละ

แล้วคนที่จับสังเกตุอยู่แล้วก็ชี้ไปยังมุมห้องนั้น เอ่ยถาม

‘ตรงนั้นหรือ ตรงนั้นมีผีหรือ’

เกิดเสียงฮือฮาฟังไม่ได้ศัพท์ บางส่วนส่งเสียงอย่างห้วนกล้ว บางส่วนหัวเราะขบขัน พันพรางดาวหันไปสบตาปนัดดา เห็นเพื่อนหัวเราะ... พันพรางดาวใจแป้วเล็กน้อย เธอไม่ได้หวังให้เพื่อนลุกขึ้นมาปกป้องเธอแต่อย่างน้อยก็อย่าหัวเราะไปกับคนเหล่านั้น

พันพรางดาวอยากกลับบ้าน

‘เอาจริงๆ เห็นผีหรือเป็นบ้าเหอะ หรือเรียกร้องความสนใจ’

พันพรวงดาวหันมองคนพูดที่พูดไปหัวเราะไป เป็นนักศึกษาชายคนที่เปิดประเด็นเรื่องเธอเห็นผีขึ้นมาแน่แหละ เขาหน้าตาดี เธอจำได้ว่าตั้งแต่วันที่มาฝึกงานวันแรกนักศึกษาหญิงหลายคนก็อยากรู้จักกับเขา ปนัดดาอีกด้วย ส่วนเธอน่ะเฉยๆ ไม่รู้เพราะเห็นผีหรือเปล่าเลยรู้สึกว่หน้าตาคนเราไม่จริง

แต่มีวันหนึ่งเธอลงจากรถที่พ่อขับมาส่ง เดินตามหลังเขาและเห็นสายสะพายเป้ของเขาทำท่าเหมือนจะขาด กำลังจะหลุดเดือนมันก็พลันขาดทันตา พันพรวงดาวเลยหยิบชุดเย็บผ้าที่แม่มักให้พกติดกระเป๋ายื่นส่งให้ให้เขาเลือกว่าจะเย็บหรือจะหยิบไปแค่เข็มกลัด เขาเลือกเข็มกลัด หลังจากนั้นพันพรวงดาวก็ไม่สนใจแล้ว เพราะปนัดดาที่มาถึงพอดีเข้ามาพูดคุยต่อและอาสาเย็บกระเป๋าให้...

จากวันนั้นก็ไม่ได้พูดคุยกันต่อ เจอหน้าก็แค่ทักทาย พันพรวงดาวสงสัยว่าทำอะไรให้เขาไม่พอใจหรือเปล่านะ ถึงพูดจากับเธอแบบนี้ และเพราะเขาป้อปหรือเปล่านะ หลายคนจึงหัวเราะกับประโยคนั้นของเขา

ประโยคใ้ร้ายแบบนี้พูดด้วยท่าทีตลกขบขันมันทำให้ดูใ้ร้ายน้อยลงเธอ

พันพรวงดาวมองปนัดดาอีกที ก็เห็นว่าหัวเราะ

แต่ตอนนี้ขอบตาเธอร้อนผ่าวแล้ว...

‘สนุกพอหรือยัง’

เสียงหนึ่งดังขึ้น ราบเรียบ เย็นเยียบ และมันนำมาซึ่งความเงียบงัน พันพรวงดาวหันไปมองก็เห็นว่าเป็นธนาธัญที่มีสีหน้าจริงจัง

‘ได้ยินแต่เสียงพวกเธอพูดแล้วหัวเราะคิกคักกัน ไม่ได้ยินเพียงพูดสักคำ แบบนี้เรียกว่าเรียกร้องความสนใจยัง’

ทั้งหมดพากันเงียบ ธนาธัญก็พูดต่อ

‘แล้วเป็นจิตแพทย์หรือ ถึงได้กล้าบอกว่าคนอื่นเป็นบ้า’

ห้องยังคงเงียบงัน และตอนนี้หน้าต่างของพันพรางดาวก็หยดริน แต่ไม่ใช่เพราะความอับอายหรือเสียใจแล้ว เธอตั้งใจที่มีคนลुकมาพูดแทน อาจไม่ได้ตั้งใจปกป้องเธอ แต่เธอก็รู้สึกได้รับการปกป้องอยู่ดี หญิงสาว แอบปาดน้ำตาเสียบๆ ตั้งใจว่าถ้ามีโอกาสจะไหว้ขอบคุณธนาธันย์สักที ทั้งเรื่องตั้งใจสอนงานตลอดช่วงฝึกงาน และเรื่องนี้

ใครจะไปคิดว่าเขาจะดีกว่านั้นอีก... เพราะจู่ๆ ธนาธันย์ก็ถามเธอ
'อยากกลับเลยไหมเพ่ย'

พันพรางดาวล้เง ลอบมองที่พนักงานอีกคนที่เธอสนิท แต่พอเห็นว่าทางนั้นส้ยืมแล้วพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ ก็หันไปหยิบกระเป๋าถือตุน พยักหน้ากับธนาธันย์ แล้วลุกขึ้นส้วสติคนที่อาวโสกว่า ก่อนเดินออกจากห้องโดยไม่หันไปทางปนัดดาแม้แต่แวบเดียว พันพรางดาวรอให้พ่อแม่ มารับอยู่ตรงเก้าอี้ยาวหน้าร้าน ยอมรับว่าคาดหวังให้ปนัดดาออกมา อดนังอ แต่คนที่ออกมา นั่งข้างๆ เธอกลับเป็นธนาธันย์...

หญิงสาวหันไปมอง เขาก็ชี้ไปที่ถนนแล้วบอก

'แฟนพี่ใกล้ถึงแล้ว ออกมารอ'

อ้อ...

'คราวหน้าเจอแบบนี้อย่าเอาแต่เงียบนะ ปกป้องตัวเองได้ก็ทำ'

พันพรางดาวเพียงยิ้ม

'พี่ได้ยินเรื่องเพ่ยมาจากพี่ฝนบ้าง'

ซึ่งไม่น่าแปลกใจ เพราะสายฝนเป็นคนแนะนำให้เธอส่งเรื่องขอฝึกงานที่สำนักพิมพ์นี้ เพราะรู้จากธนาธันย์ว่ากำลังจะเปิดรับเด็กฝึกงานพอดี เธอรู้อยู่แล้วว่าสายฝนกับธนาธันย์สนิทกัน

'อันนี้ไม่ได้ตัดสินนะ แต่เพ่ย... อยากลองไปหาหมอใหม่'

พันพรางดาวมองหน้าธนาธันย์ เห็นความกังวลแล้วเข้าใจ เขากลับ เธอโกรธกับประโยคนั้น แล้วเธอก็เห็นเขาส่ายหน้าอย่างไม่ค่อยพอใจ

แล้วพูดให้คนฟังรู้ว่าคนที่เขาไม่พอใจคือตัวเอง

‘เพี้ยเพ็งโดนว่าแบบนี้ พี่ไม่ควรพูดเรื่องหาหมอตอนนี้เลย จังหะ นรกกัจง’

มันทำให้พันพรวงดาวขำ หญิงสาวหัวเราะเบาๆ แล้วพูดขึ้นเป็นครั้งแรกหลังจากเกิดเรื่องในห้องจัดเลี้ยง ‘เพี้ยเข้าใจคะ ขอบคุณนะคะ ที่แนะนำ ขอบคุณย้อนหลังไปถึงเรื่องที่สอนงานเพี้ยด้วยคะ’

ธนาธันย์ดูสบายใจขึ้น ก่อนพันพรวงดาวจะเห็นรอยยิ้มแบบที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน ตลอดช่วงฝึกงาน เธอเห็นเขาหัวเราะและยิ้มอยู่เสมอ แต่รอยยิ้มแบบนี้เธอเพิ่งเคยเห็น... หญิงสาวมองตามสายตาของเขาไป เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาแล้วเข้าใจทุกอย่าง จึงพลอยยิ้มได้ไปด้วย *ดูท่าธนาธันย์จะรักผู้หญิงคนนั้นมากจริงๆ ทั้งรอยยิ้มและสายตาก็เต็มไปด้วยความรักขนาดนั้น*

พอผู้หญิงคนนั้นเข้ามาและมองเธออย่างระแວดระวัง พันพรวงดาวก็รีบสวัสดี พอดีกับที่ธนาธันย์เอื้อมไปจับมือเธอคนนั้นแล้วหันมาหา

‘นี่พี่รัก แพนพี่... นี่เพี้ย เด็กฝึกงานที่กอง’

‘แล้วทำไมมาอยู่ตรงนี้กันสองคน’

พันพรวงดาวรีบตอบ เธอไม่รู้ว่าธนาธันย์จับได้ไหมจากคำถามและสายตาว่ารักขึ้นมา กำลังระแວด และเธอไม่อยากจะให้ทั้งสองคนมีปัญหากัน เพราะความเข้าใจผิด ‘เพี้ยกำลังจะกลับ กำลังรอพอกับแม่มารับคะ’

‘ส่วนพี่ก็ออกมารอที่รักใจคะ’

สีหน้าคนฟังดูยังไม่ค่อยแน่ใจ ซึ่งพันพรวงดาวได้แต่ขอบคุณสวรรค์ เพราะรถของที่บ้านเลี้ยวเข้ามาพอดี จึงลุกยืนแล้วชี้มือไปกลางบอ

‘พอกับแม่มาแล้วคะ’

‘นั่นพี่เข้าข้างในก่อนนะ ดูท่าจะมีคนโมโหหิว’

พันพรวงดาวยิ้มรับประโยคนั้นของธนาธันย์ ยิ้มกว้างขึ้นเมื่อคน

โมโหหิวดีแชนธนาธันย์เบาๆ รู้ทันทีว่าธนาธันย์จับอารมณ์หึ่งหวงนิดๆ ของคนรักได้ หญิงสาวยกมือสวัสดิ์ทั้งสองคน ยืนมองธนาธันย์โอบเอว รักนิยามพากันเดินเข้าด้านใน ประทับใจธนาธันย์มากขึ้นอีกกับท่าทีที่เขา มีต่อคนรัก เพราะมันทำให้นึกถึงคู่รักอีกคู่ที่เธอเจออยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ตอนนี้คู่รักคู่นั้นพารถเข้ามาใกล้เธอมากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว

ใช่ ธนาธันย์กับรักนิยามมีท่าทีรักใคร่และเอาใจใส่กันเหมือนพ่อกับแม่เธอไม่มีผิดเลย...

นั่นแหละ แค่วันนั้นวันเดียว เธอประทับใจธนาธันย์มากกว่าเวลาแรมเดือนที่ทำงานด้วยกันมาเสียอีก...

หลังลับร่างสองแม่ลูกไปแล้ว สองพ่อลูกยังยืนนิ่งๆ เงียบๆ งงๆ กันอยู่อีกพักค่อยหันมองหน้ากัน และเป็นคนพ่อที่ยิ้มหัวพลางชี้มือไปทางประตู แล้วบอก

“เด็กเพี้ยนนั้นน่ารักดีนะ”

ธนาธันย์พยักหน้ารับ แล้วชะงักไปนิดเมื่อพ่อพูดต่อ

“ดูจากที่พูดถึงธันย์ให้แม่ตัวเองฟัง เหมือนจะปลื้มๆ ธันย์อยู่”

“ไม่หรอก” ธนาธันย์ปฏิเสธสั้นๆ แล้วขยับไปดูเครื่องบดกาแฟต่อ

ธระเองก็คร่ำครวญคิดถึงเข้าเรื่องความรัก รู้ว่าแผลของลูกยังสด แม้จะผ่านการเลิกรากับคนรักไปเป็นปีแล้ว จึงตัดสินใจพูดเรื่องอื่น “สรุปพ่อไปอยู่บ้านนั้นแหละ ธันย์ไปเลือกของ ไปทำอะไรให้เต็มที่”

พอเห็นสีหน้าธนาธันย์ยังมีปัญหา ธระจึงพูดต่อ “ธันย์ ธันย์ไม่ยากให้พ่อเป็นภาระคนอื่นใช่ไหม”

ธนาธันย์นิ่งไปเป็นครู่ ก่อนพยักหน้าเบาๆ

“แต่ตอนนี้ธันย์กำลังทำให้พ่อรู้สึกเหมือนเป็นภาระธันย์”

สีหน้าธนาธันย์คัดค้านในแวบแรก เกือบพูดออกมาว่าเขาไม่ได้รู้สึก

แบบนั้น ก่อนชะงักและเข้าใจความหมายที่แท้จริงของพ่อในวินาทีถัดมา แม้เขาไม่ได้รู้สึกว่าเป็นภาระ แต่การกระทำของเขาทำให้พ่อรู้สึก พ่อ รู้สึกไม่ดีที่ตัวเองเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาไปไหนมาไหนไม่ได้ อย่างใจ... มองหน้ายิ้มๆ และแววตาเหนื่อยหน่ายของพ่ออยู่พัก ธนาธัญก็ตัดสินใจได้ จึงพยักหน้า “ก็ได้... ฉันเดี๋ยวผมโทรคุยกับเพี้ยก่อน”

“อ้อ ถ้าถามเขาว่าเย็นนี้อยู่บ้านกันไหม เราจะได้เอาขนมไปให้เลย”

ธนาธัญพยักหน้า เขากับพ่อเตรียมขนมไว้ห้าชุด ไว้แนะนำตัวกับเพื่อนบ้าน ตั้งใจว่าตระเตรียมที่อยู่เตรียมร้านเสร็จจะย้ายเข้าถาวรเมื่อไร จะออกไปหา ซึ่งบ้านแรกที่ได้ไปก็คงเป็นบ้านของพันพรวงดาวนี่เอง...

ธนาธัญ ยังไม่ทันเอานิ้วกดกริ่ง ประตูเล็กสำหรับช่องคนเข้า ก็เปิดออก และพันพรวงดาวก็โผล่หน้ามามียิ้มแบ่นให้เขาประหลาดใจ... ประตูรั้วของบ้านนี้เป็นบานไม้ทึบ ไม่มีทางที่คนข้างในจะมองออกมาเห็น ว่าเขามาแล้ว “ทำไมรู้ว่าพี่มา”

พันพรวงดาวหัวเราะเบาๆ แล้วบอก “มีคนบอกค่ะ”

ธนาธัญเลิกคิ้วสูง ก่อนหายข้อใจและหัวเราะได้ เมื่อพันพรวงดาว ขยับตัวออกอีกนิดแล้วชี้มือลงต่ำ เผยให้เห็นสุนัขตัวหนึ่งยื่นหน้าออกมา สีหน้าอยากรู้อยากเห็นสุดชีวิต

“นางชื่อจ๊กโก๋ค่ะ ตะกุกัวตั้งแต่ริมสุดนั่นจนถึงประตูนี้ เพี้ยเลยรู้ว่า พี่ธัญน่าจะมาแล้ว... เข้าบ้านกันค่ะ พอกับแม่ตีปิงปองกันอยู่ คุณลุงสนใจลงสนามเลยไหมคะ”

ธรมยิ้มหัว ตอบขณะเดินตามเข้าด้านใน “ขอดูเชิงคู่ต่อสู้ก่อนนะ”

พันพรวงดาวหันไปยิ้มกับธรม เดินนำแขกไปจนถึงลานด้านข้างบ้าน ที่พ่อแม่ตนยังตีปิงปองกันอย่างจริงจัง ต้องยืนรออีกครู่ กว่าแม่จะตบ ลูกปิงปองลงขอบโต๊ะพอดี ชนิดพ่อที่ตั้งใจไม่รับเพราะคิดว่าลูกออกแน่ๆ

ถึงกับร้องลั่นแล้วยกสองมือกุมหัว แล้วพ้อพันพรวงดาวหันมองหน้าแขก เห็นสีหน้าคาดไม่ถึงแล้วหัวเราะเบาๆ บอกเสียงกระซิบ “ที่นี่ไม่มีคำว่า ครอบครัวหรือมิตรภาพตอนแข่งปิงปองนะคะ คู่แข่งคือคู่แข่ง และคู่แข่ง คือศัตรูคะ”

จากนั้นหันไปหาพ้อแม่ตัวเองแล้วบอกก่อนแม่จะเสิร์ฟลูก “แม่ พ้อ พี่ฉันอยู่กับคุณลุงมาแล้ว”

พจนีย์ชะงัก หันไปมองแล้วรีบยกมือที่ยังถือไม้ปิงปองโบกให้แขก ใช้เวลาไม่ถึงนาทีก็มานั่งรวมกันที่โต๊ะหินอ่อนไม้ได้ร่มไม้ พันพรวงดาวจึงแยกไปนำน้ำเย็นมาบริการแขกก่อนนั่งลงเก้าอี้เดียวกับแม่ตน ทันได้ยินพ้อกำลังอวดเมนูเด็ดของแม่และชักชวนให้แขกกินข้าวเย็นด้วยกันอยู่ก่อนธรรจะพยักพืดไปทางโต๊ะปิงปองแล้วบอกลูกชาย

“ไป ไปวอร์มกับน้องก่อน เดี่ยวพ้อตามไป”

ธนาธันย์มองพ้อแล้วรู้... พ้ออยากคุยกับพ้อแม่ของพันพรวงดาว เตว่าคงอยากคุยถึงอาการป่วยแล้วไม่ยอมให้พันพรวงดาวรู้ อยากคุยแค่กับผู้ใหญ่ด้วยกันจึงกันลูกๆ จากวงสนทนา จึงพยักหน้าแล้วลุกยืน ขณะพันพรวงดาวไม่ได้มีปัญหา ลูกเดินนำไปที่โต๊ะปิงปองตั้งแต่ธรรพุดจบประโยค

“โอวาว...”

เสียงร้องลากยาวของพันพรวงดาวทำให้ธนาธันย์หันไปมอง งงว่า ร้องแบบนั้นทำไม ซึ่งพันพรวงดาวก็ยิ้ม ก่อนบอกกึ่งแซว

“เห็นท่าจับไม้แล้วกลัวคะ”

ธนาธันย์ก้มมองมือตนที่จับไม้ เห็นว่าตนจับไม้แบบจับปากกาแล้วหัวเราะเบาๆ “มากลัวอะไรแค่ท่า ถามว่าพี่เล่นปิงปองครั้งสุดท้ายตอนไหนดีกว่า”

แน่นอนว่าพันพรวงดาวตอบสนองทันที “ตอนไหนคะ”

“ปัสองได้มั้ง ไปเล่นกับเพื่อนสนุกๆ”

“หืม... ยี่สิบกว่าปีมาแล้ว”

ตัวเลขนั้นเยอะเกินไรมาก... ซึ่งก็รู้แหละว่าคนพูดตั้งใจบอกให้ แต่ไม่คิดว่าคนที่เล่นมุกนี้จะเป็นพันพร่างดาว ธนาธันย์มองเจ้าหล่อนนิ่ง... ไม่คิดเลยว่าเด็กสาวหน้าใสที่เคยมองว่าเรียบริ่อยจะกวนประสาทเป็นเหมือนกัน เลยอดตอบกลับไม่ได้ “หน้าไม่เปลี่ยนแต่นิสัยเปลี่ยนอยู่นะ”

พันพร่างดาวหัวเราะร่วน บอกความจริงออกไป “เปล่าคะ เพี้ยก็เป็นแบบนี้แหละ แต่กล้าทำแค่ตอนอยู่ในบ้านคะ”

“อ้อ ถิ่นเพี้ยสินะ”

พันพร่างดาวพยักหน้าระรัว พลอยทำให้ธนาธันย์หัวเราะไปด้วย ชายหนุ่มส่ายหน้าอย่างขบขัน ก่อนตั้งท่ารอเพราะพันพร่างดาวขอเป็นฝ่ายเลิรฟ์ก่อน ธนาธันย์ดีได้ไปมาอยู่ราวๆ ห้ารอบก่อนรู้สึก...

พันพร่างดาวเร่งความเร็วของลูกขึ้นเรื่อยๆ และถึงกับตบใส่จนเขาทำได้แค่หันขวับมองตามลูกปิงปองที่กระดอนไปไกล

ธนาธันย์หันมองพันพร่างดาว เห็นทางนั้นยิ้มหน้าซีดตาใสแล้วถามเพื่อความแน่ใจ “จริงจังเบอร์นี้เลยหรือ”

“บอกแล้วนะคะ ที่ได้ะปิงปอง คนที่ยืนฝั่งตรงข้ามคือศัตรูคะ”

ธนาธันย์ทำได้แค่พยักหน้า ริ่งเหยาะๆ ไปเก็บลูกปิงปองกลับมาส่งให้พันพร่างดาวเป็นคนเลิรฟ์ ค่อยๆ เรียนรู้ว่าฝีมือการเล่นปิงปองของยัยตัวเล็กนี่ไม่ธรรมดาเลย เด็ดขาดและฉับไวมาก *แถม... ไม่อ่อมตัวด้วย*

“พี่ธันย์เก็บลูกปิงปองเหนื่อยแยะเลย”

ดูที่ทับถมเขามาสิ... ซึ่งก็ใช่ เพราะเขาเป็นฝ่ายไล่เก็บลูกมากกว่า เจ้าหล่อนเล่นตบใส่ไม่ยั้งขอแค่เขาทำลูกปิงปองลอยสูงหน่อยแค่นั้น

ที่สุดธนาธันย์ก็ทำสองมือลงกับโต๊ะ มองหน้าพันพร่างดาวแล้วร้องขอชีวิต “เพี้ย...เรามาเล่นกันสนุกๆ ใหม่”

“เพยก็สนุกอยู่นะคะ”

“ไม่ๆ แบบเอาแค่นี้ๆ เบาะๆ”

พันพรวงดาวหัวเราะ แล้วเริ่มเล่นปิงปองแบบสนุกๆ แค่นี้ๆ เบาะๆ แบบที่ธนาธันย์ขอมมา เพลินอยู่สักพักพันพรวงดาวก็เอ่ยถาม

“ย้ายมาอยู่ตรงนี้ ไกลหรือใกล้ที่รักมากกว่าเดิมหรือคะ”

ธนาธันย์เลิกคิ้ว อดถามไม่ได้ “เจอกันครั้งเดียว จำรักได้ด้วยหรือ”

“จำไม่ยากนี่คะ แฟนพี่ธันย์ ที่รักของพี่ธันย์ ที่รักชื่อรัก”

ธนาธันย์ส่งเสียงหืออยู่ในลำคอพลงคิดอยู่ในใจ *ไม่น่าหาเรื่องใส่ตัวด้วยการถามเรื่องจำได้ไม่ได้นั้นเลย...* ชายหนุ่มลอบถนใจเบาๆ ตอบคำถามที่พันพรวงดาวถามค้างไว้ “ถ้ารักยังไม่ย้ายที่อยู่ ก็ไกลกว่าเดิม”

“หมายถึงย้ายมาอยู่กับพี่ธันย์หรือคะ”

“เปล่า หมายถึงย้ายบ้านเขา”

พันพรวงดาวเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ แต่คิดอะไรไม่ทันเพราะต้องเทศนาธันย์ส่วนหนึ่งให้ลูกกลมสีส้มที่เต็งไปมาอยู่ ก่อนเฉลอตัวตบลูกสีส้มนั้นเต็มแรงเมื่อได้ยินอีกหนึ่งประโยคตามมา

“อ้อ พี่กับรักเลิกกันแล้ว”

และลูกที่เจ้าหล่อนตบมานั้นเร็วและแรงเสียงจนธนาธันย์ทำได้แค่เกร็งตัว เขม่วพุงหลบการทำร้ายร่างกายไปได้แบบเส้นยาแดงผ่าแปด... ธนาธันย์หันไปมองพันพรวงดาวอย่างซ็อกๆ สีหน้าของพันพรวงดาวก็ซ็อกไม่แพ้กัน กลายเป็นคนซ็อกสองคนมองหน้ากัน

เป็นธนาธันย์ที่พูดได้ก่อน “โกรธอะไรพี่หรือ”

นั่นเองพันพรวงดาวจึงรู้สึกรู้สึกรึบว้างไปใกล้ธนาธันย์ ละล้าละล็กถาม “โดนไหมคะ เจ็บไหมคะ เพยไม่ได้ตั้งใจ”

ธนาธันย์หัวเราะเบาๆ ก่อนปฏิเสธ “ไม่โดน... ทำไม ตกใจที่พี่เลิกกับรักแล้วหรือ”

พันพรวงดาวพยับหนักระริ้วอีกรอบ บอกความจริงที่ตนคิด “เพ่ย
นี่กว่าพี่สองคนแต่งงานกันแล้วด้วยซ้ำ”

“ก็เกือบอยู่...”

เสียงแผ่วเบา นั้นทำให้พันพรวงดาวชะงัก จับสังเกตน้าธนาธัญย์
ยังเห็นรอยหมองเศร้าแม้ใบหน้าเขาจะมีรอยยิ้ม นั่นทำให้เธอไม่แน่ใจ
หญิงสาวทำตัวไม่ถูกจึงเสด็จไปเก็บลูกปิงปองเพื่อสงบสติอารมณ์ แล้ว
ค่อยเดินกลับมา ตัดสินใจถามตามตรง “เพ่ยไม่ควรคุยเรื่องนี้หรือเปล่า”

“ก็... ไม่หรอก”

“แปลว่าคุณได้หรอกคะ”

“ก็... น่าจะได้”

“พี่ธัญย์โอเคแล้วหรือยังคะ ยังรู้สึกไม่ดี เศร้า เสียใจอยู่ไหม”

เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ธนาธัญย์ได้รับคำถามนี้ตั้งแต่เลิกกับรักชิณา...
และเป็นครั้งแรกด้วยที่ทำให้ธนาธัญย์ได้ทบทวนตัวเอง *เขายังรู้สึกไม่ดี
เศร้า หรือเสียใจอยู่ไหม* ตอนเลิกกันใหม่ๆ หลายคนต่างพากันบอก
แค่ไม่เป็นไร หรือเสียใจด้วย พ่อเขาแค่ตบป่าแล้วให้กำลังใจเขาเงิบๆ
ซึ่งธนาธัญย์ก็คิดว่านั่นเพียงพอแล้ว

แต่วินาทีนี้ธนาธัญย์ได้รู้ว่าสิ่งที่ดีกว่า

การถามว่าเขารู้สึกอย่างไร...

ธนาธัญย์หันหลังให้โต๊ะปิงปอง หย่อนก้นผากน้ำหนักไว้เล็กน้อย
“คิดว่าโอเคแล้วนะ คุยกับเพ่ยได้ ไม่ได้รู้สึกแย... มาก”

“แต่ยังเศร้าอยู่นิดๆ เหนื่อยคะ”

ธนาธัญย์มองหน้าพันพรวงดาว และหัวเราะเบาๆ โดยไม่มีสาเหตุ
ทำไมเขาถึงรู้สึกว่าคุณคุยกับพันพรวงดาวได้นะ น่าจะเพราะรู้จักหญิงสาว
มาก่อนแล้วเลยรู้สึกคุ้นเคย พอบวกเข้ากับดวงตาที่จริงใจจนเขามองเห็น
ความห่วงใยชัดเจน เลยทำให้เขาเปิดใจ... *แบบนั้นหรือเปล่านะ* “ยังเศร้า

อยู่จริงๆ แหละ แต่ที่น่าจะเสียดายมากกว่า”

พันพรวงดาวยังไม่ได้ถาม แต่แค่มองตาธนาอันย์ก็รู้ และเห็นการพยายามหักห้ามใจตามมา *อยากถาม... แต่ไม่ถามดีกว่า* ประมาณนั้น ธนาอันย์เลยตอบให้เอง “เสียดายเวลามั้ง”

คนฟังพยักหน้าอย่างเข้าใจ บ้วยปากไปทางพ่อตนแล้วบอก

“ตาสำราญมีประโยชน์เค็ดอยู่หนึ่งประโยชน์คะ เวลาเพยกกับแม่ปนเรื่องเสียดายเวลา”

ธนาอันย์มองไปทาง ‘ตาสำราญ’ ซึ่งเข้าใจได้ทันทีว่าเป็นพ่อของพันพรวงดาว อดยิ้มไม่ได้ตอนเห็นพ่อตนกำลังพูดคุยกัยมหัวกับคนรุ่นๆ เดียวกัน ก่อนหันกลับไปถาม “ประโยชน์อะไร”

“ถ้าเวลาที่เสียไปมีความสุขดีแล้ว ก็ไม่มีอะไรต้องเสียดายคะ ถ้าเวลาที่เสียไปเป็นเวลาที่ไม่มีความสุขก็ยิ่งไม่ต้องเสียดาย”

ใช้เวลาอยู่ครู่กว่าธนาอันย์ก็เข้าใจ ไม่รู้ว่าที่พ่อของพันพรวงดาวต้องการสื่อตรงกับที่เขาเข้าใจหรือเปล่า แต่สำหรับเขาแล้วประโยชน์นั้นหมายความว่าไม่มีช่วงเวลาที่น่าเสียดายในชีวิตของคนเราลักนิด ซึ่งก็... “เห็นด้วยมาก”

คนสองคนยืนพิงโต๊ะปิงปองกันอยู่เงียบๆ ไร้บทสนทนาอยู่อย่างนั้น ครู่หนึ่ง พันพรวงดาวที่เพ็งนี้กบางอย่างได้ก็ร้อง... “โ๊ะะ...”

เรียกความสนใจจากธนาอันย์ พอหันไปมองก็เห็นทางนั้นมองมา อยู่แล้ว แววดาตาอประกายเจิดจ้า

“นั่นพี่อันย์โสดอยู่หรือคะ”

ธนาอันย์ลอกตาไปมาอย่างงงๆ ก่อนพยักหน้า “อื้อ”

“โ๊ะะ...”

พอได้ยินเสียงร่อนนั้นอีกรอบ ธนาอันย์ก็ลองร่อนบ้างอย่างยังไม่เข้าใจความหมาย... “โ๊ะะ?...”

แล้วพันพรางดาวก็ทำได้แค่ส่งเสียง “อ่า...” แล้วเหม้มปากแน่น

บ้าจริง... เธอกำลังจะดีใจออกนอกหน้าที่ธนาธัญโสดเธอแล้วในหัวเธอตอนนี้มีเสียง ‘ปี่’ ‘ป้อๆๆๆ จีบได้ๆๆๆ’ ดังลั่นจนอยากพุดออกไป พันพรางดาวพยายามสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ตัวเอง โดยไม่ให้ใครรู้ ไม่ได้การ

พันพรางดาวรีบหันไปทางตัวช่วยซึ่งก็คือพ่อกับแม่ เห็นแม่มองมาแล้วโบกมือโบกมือจึงผละจากธนาธัญไปหาแม่ “กินข้าวกันเลยดีไหม”

เป็นธที่รีบโบกมือปฏิเสธ “วันนี้ลุงยังไม่ได้กินด้วยนะ ธนัญเขาทำไว้แล้ว แล้วนี่ทิ้งยัยชมั่ยไว้ที่บ้านคนเดียว ป่านนี้ น่าจะไว้วายใหญ่แล้ว”

ชมั่ย... พันพรางดาวยังไม่ได้ถาม เพราะธนาธัญเดินมาแล้วบอก “เมื่อกี้ได้ยินเสียงเห่าเรียกอยู่”

อ้อ... ชมั่ยเป็นหมา พันพรางดาวเลยไม่รั้ง รู้ว่าเวลาเป็นห่วงสุนัขที่อยู่บ้านลำพังนั้นเป็นอย่างไร อย่างเจ้าจ๊กโกนี่ถึงฉลาดเป็นกรด ไม่เคยมีปัญหาเวลาทิ้งให้อยู่บ้านลำพัง แต่เธอก็ยงวนเวียนเปิดกล้องวงจรปิดเพื่อตรวจดูสวัสดิภาพอยู่เสมอ

ธรลุกยื่นเดินไปหา ลุก เอ่ยลาเพื่อนบ้านใหม่ของตน ก่อนเจ้าบ้านทั้งสามคนกับอีกหนึ่งตัวจะเดินไปส่งแขกถึงหน้ารั้ว ตอนออกไปหน้ารั้วนั้นเองที่พันพรางดาวเห็นว่าผีสามสหายยืนคุยกันอยู่ และส่งสายตามาทางเธอแทนการบอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วย

ผีทั้งสามไม่เข้าบ้านเธอ ตกลงกันแบบนั้นเพราะอยากเว้นช่องว่างไม่ต้องตัวติดกันตลอดเวลา และอยากให้เธอได้ใช้ชีวิตแบบคนปกติเวลาอยู่กับครอบครัว ดังนั้นหลังส่งแขกกลับบ้าน พันพรางดาวจึงขอพ่อแม่ยืนอยู่หน้ารั้วสักพัก

“พี่ว่าพี่เห็นคุณคนนั้นแหละ” มาลัยเกริ่นนำ ซึ่งพันพรางดาวก็ยังมีสีหน้างงัน จนมาลัยขยายความเพิ่ม “ลูกค้าคุณน้องคนล่าสุด ที่มีชื่อ”